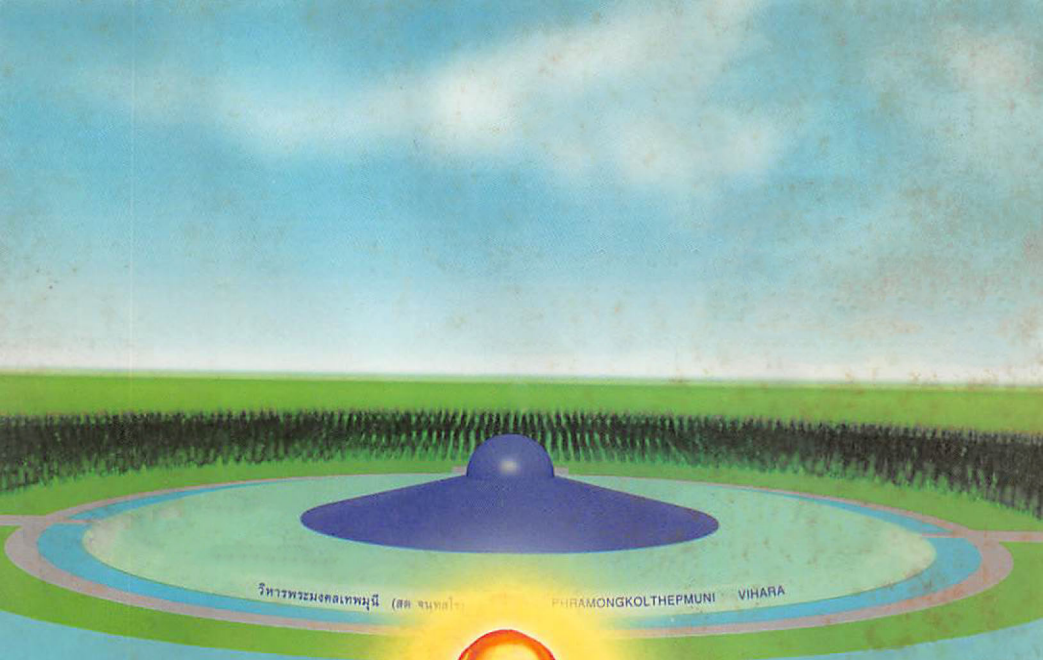
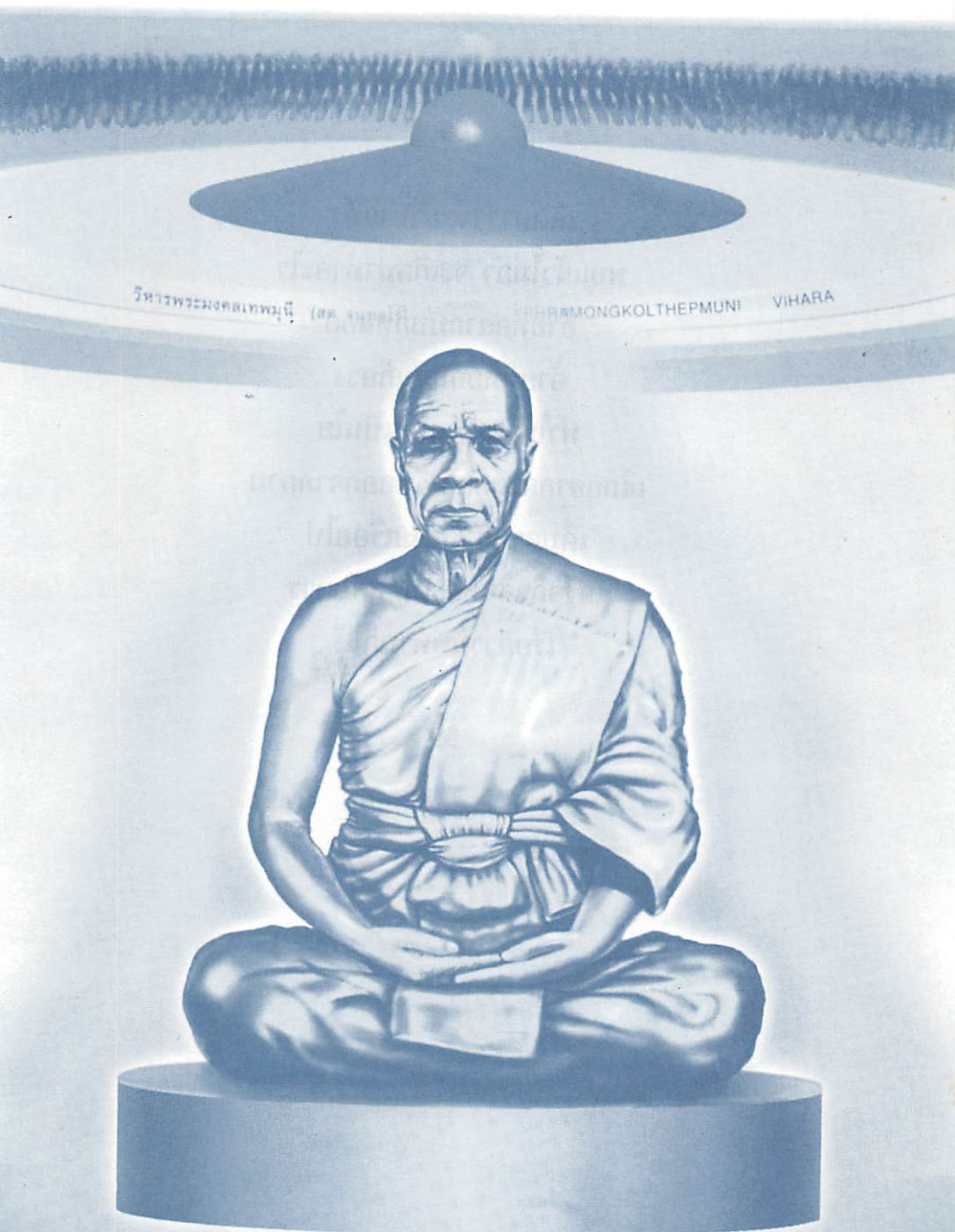

ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

www.kalyanamitra.org

www.kalyanamitra.org (Dr. Kalyan Mitra) SHRAMONGKOLTHEPMUNI VIHARA

“

เกิดมาว่าจะมาหาแก้ว
พบแล้วไม่กำ จะเกิดมาทำอะไร
อ้ายที่อยากมันก็หลอก
อ้ายที่หยอกมันก็ลวง
ทำให้จิตเป็นห่วงเป็นใย
เลิกอยากลาหยอก รีบออกจากกาม
เดินตามชั้นธสามเรื่อยไป
เสร็จกิจสิบหก ไม่ตกกันดาร
เรียกว่านิพพานก็ได้

”

บูชาครู บูชาธรรม

วันอาทิตย์ที่ ๓ มีนาคม ๒๕๓๙ ที่จะถึงนี้ ตรงกับวันมาฆ-
บูชามหาสมณกาล เป็นวันที่มีความหมายและมีความสำคัญยิ่งสำหรับพวก
เราเหล่ากัลยาณมิตร เพราะตรงกับวันคล้ายวันครบรอบ ๒๖ ปีของการ
สร้างวัดพระธรรมกาย

เหล่าศิษยานุศิษย์ของหลวงพ่อดปากน้ำภาษีเจริญ ทายาททาง
ธรรมกลุ่มหนึ่ง นำโดยพระสุธรรมยานเถร (หลวงพ่อัมมชโย) มีปณิธาน
มุ่งมั่นในการสร้างวัดให้เป็นศูนย์รวมแห่งการเผยแผ่วิชชาธรรมกาย ศูนย์
รวมในการพัฒนาคุณธรรมให้แก่ประชาชนของชาติ ซึ่งมีความเจริญ
ก้าวหน้ามาเป็นลำดับ จนส่งผลให้มีการขยายพื้นที่เพื่อสร้าง ศูนย์กลาง
ธรรมกายแห่งโลก ขึ้น โดยกำหนดบริเวณที่สำคัญ เช่น สถานที่สร้าง
ธรรมกายเจดีย์ เจดีย์แห่งพระรัตนตรัย สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ยิ่งใหญ่ของมวล
มนุษยชาติ และที่สำคัญคือ วิหารที่ประดิษฐานรูปหล่อทองคำพระมงคล-
เทพมุนี (สด จนฺทสโร)

เพราะพวกเราทุกคนต่างระลึกนึกถึงพระคุณของท่าน หากท่าน
ไม่สละชีวิตจนค้นพบวิชชาธรรมกายแล้วละก็ พวกเราคงจะต้องเวียน
วนอยู่ในวัฏฏสงสารแบบไร้จุดหมาย แต่ด้วยความเมตตากรุณาอย่างสูงส่ง
ท่านได้สืบทอดแนะนำการปฏิบัติธรรมวิชชาธรรมกายมายังคุณยาย

อุบาสิกจันทร ขนนกยุง และสืบทอดมายังพระสุธรรมยานเถร (หลวง
พ่อธัมมชโย) ผู้เป็นประธานในการสร้างศูนย์กลางธรรมกายแห่งโลกนี้

บัดนี้...พวกเราทุกคนจะได้มีส่วนในการตอบแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่
ของท่าน ด้วยการสร้างวิหารที่ประดิษฐานรูปหล่อทองคำพระมงคล-
เทพมุนี (สด จนฺทสโร) ให้แล้วเสร็จโดยเร็ว เพื่อพวกเราและชาวโลก
ทั้งหลายจะได้มาร่วมกันสักการบูชาให้เกิดความเป็นสิริมงคลแก่ชีวิต

และตระหนักในโอวาทของพระสุธรรมยานเถร (หลวงพ่อธัมมชโย)
ที่ว่า ‘เป้าหมายเป็นหลัก อุปสรรคไม่มี’ พวกเราทุกคนจึงร่วมใจกัน
ทุ่มเทสร้างวิหาร ด้วยความตั้งใจจริงอันแน่วแน่ มุ่งมั่น และไม่หวั่นเกรง
ต่อปัญหาและอุปสรรคใดๆ ทั้งสิ้น เพื่อแสดงออกถึงดวงใจอันบริสุทธิ์
บนพื้นฐานแห่งความกตัญญูกตเวทิตาให้เป็นที่ประจักษ์แก่สายตาของ
มนุษย์และเทวดาทั้งหลาย

ขออำนาจแห่งความตั้งใจที่พวกเราทุกคนจะได้ตอบแทนพระคุณ
ของท่าน ในการสร้างวิหารที่ประดิษฐานรูปหล่อทองคำพระมงคลเทพมุนี
(สด จนฺทสโร) นี้ และขออำนาจศรีมีกาลังฤทธิ์ของพระพุทธเจ้าทุกพระ-
องค์ในอายตณนิพพาน จงปกปักรักษาคุ้มครองรักษาให้พวกเราทุกคนประสบ
ความสุขความเจริญยิ่งๆ ขึ้นไป ให้เป็นมหาเศรษฐีผู้ใจบุญ คำจุนพระ
พุทธศาสนา ให้รู้แจ้งแทงตลอดในวิชาธรรมกาย ที่หลวงพ่อดิฉัน
ภาณิเจริญค้นพบได้โดยง่าย ครอบงำกระทั่งไปถึงที่สุดแห่งธรรม เทอญ.

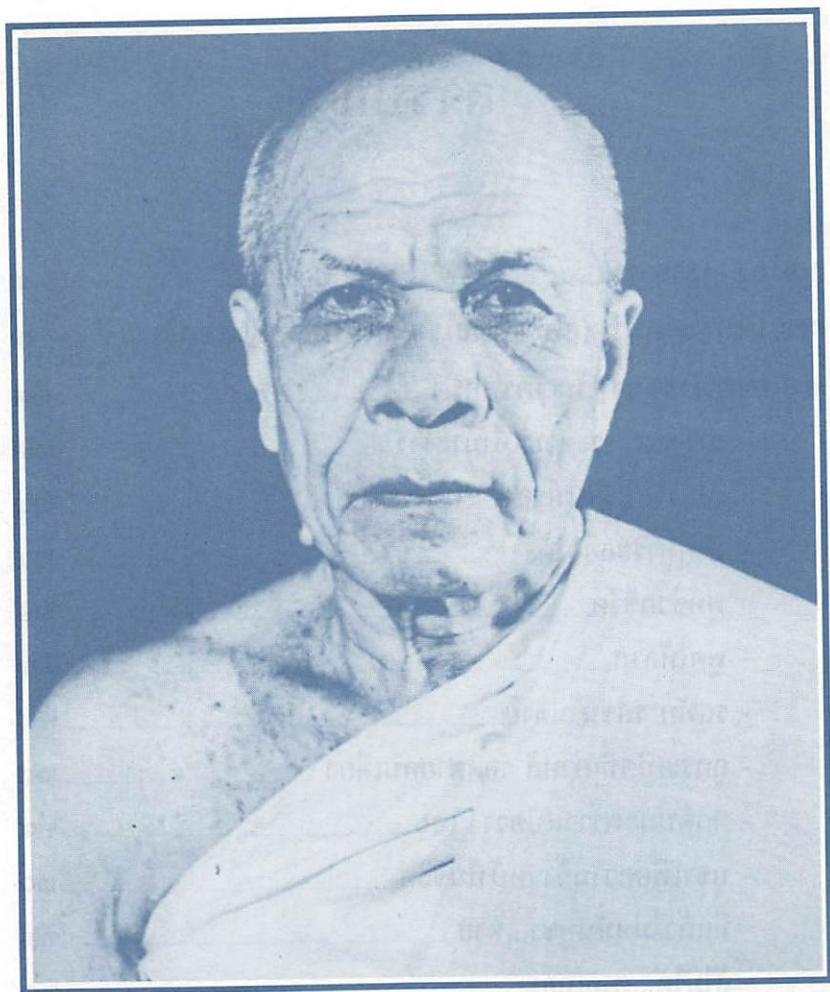
คณะผู้จัดทำ

๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๓๘

สารบัญ

บูชาครู บูชาธรรม.....	๓
พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย.....	๗
อานุภาพพระของขวัณวัดปากน้ำ.....	๑๙
- อารธนาพระพุทธเจ้ามาสร้าง.....	๒๒
- เปล่งรัศมีรักษาโรค.....	๒๓
- ปาฏิหาริย์ลอยได้.....	๒๔
- พุดช่วยชีวิต.....	๒๕
- พุดให้ลาภ.....	๒๖
- รถทับ รถชนไม่ตาย.....	๒๘
- ถูกระเบิดที่เกาะหลิ รอดตายคนเดียว.....	๒๙
- ตกต้นไม้พรวดแปดวา...เฉย.....	๒๙
- บูชาเพื่อความก้าวหน้าในชีวิต.....	๓๐
- มีแล้วไม่หมั่นบูชา...หาย.....	๓๒
- สู้ไม่ได้...ตายเถอะ.....	๓๓
เกร็ดประวัติชีวิตพระมงคลเทพมุนี.....	๓๗
พระคุณอันยิ่งใหญ่และการตอบแทนคุณ.....	๔๗

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

หลวงพ่อด้านปากน้ำภาษีเจริญ

ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

...วันนี้เป็นไงเป็นกัน

หากเราไม่บรรลุนิพพาน
ที่พระบรมไตรโลกนาถ

ได้ทรงบรรลุละก็

เราจะถวายชีวิตเป็น

พุทธบูชา...

จันทร์เพ็ญเดือนสิบ ลอยฟุ้งฟ้ายู่ท่ามกลางดวงดาวที่ดารา
ระยิบระยับทอแสงนวลลูบไล้ไปทั่ว กระทบพ่นน้ำคลองบางกอกน้อยที่
มีลมอ่อนๆ พัดระลอกให้พลิวเข้าสู่ฝั่งมิขาดสาย ฝนที่เพิ่งขาดเม็ดเมื่อ
ตอนค่ำยังคงทิ้งหยาดละอองน้ำติดค้างอยู่ตามใบหญ้าสะท้อนรับแสงจันทร์
ดูแพรวพราวราวกับเพชรที่โปรยปรายเอาไว้

ภายในโบสถ์วัดบางคูเวียง คูเจียบเขียบวังเวง ได้ยินแต่เสียง
หรีดหิ้งเรไรดังแผ่วๆ มาจากข้างนอก แสงจันทร์ที่ส่องผ่านหน้าต่าง

บานใหญ่เข้ามา ช่วยให้มองเห็นพระปฏิมากรประดิษฐานอยู่บนแท่น และทุกสิ่งภายในโบสถ์ได้อย่างชัดเจน บนพื้นเบื้องล่างตรงหน้าพระพักตร์องค์พระปฏิมากร สมณรูปหนึ่งนั่งสงบนิ่งอยู่ในท่าสมาธิคู้บัลลังก์ กายตั้งตรงไม่ไหวติงเหมือนสิ่งไรชีวิต นานแสนนาน... จวบจนแสงจากดวงจันทร์ที่เคลื่อนคล้อยหลังเที่ยงคืนสาดปะทะร่างจนเห็นได้ทั้งองค์ คะเนอายุราว ๓๐ เศษ รูปร่างสันทนต์ หน้าผากกว้าง บ่งถึงลักษณะของผู้ทรงปัญญาอันล้ำเลิศ ลมเย็นพัดมาวูบหนึ่ง ผ่ากาสาวพัสตร์ที่ครองอยู่สั่นพลั่นน้อยๆ พร้อมกับมีเสียงถอนลมหายใจยาว ดังจนได้ยินชัด รอยยิ้มค่อยๆ ปรากฏขึ้นบนมุมปาก ใบหน้าอึมเิบเต็มไปด้วยความปรีดาปราโมทย์รำพึงออกมาเบาๆ

“เออ...มันยากอย่างนี้เอง ถึงได้ไม่บรรลุกัน ความเห็น ความจำ ความคิด ความรู้ ต้องรวมเป็นจุดเดียวกัน เมื่อหยุดแล้ว จึงดับ เมื่อดับแล้วจึงเกิด”

เสียงรำพึงเจี๊ยบลงในฉับพลัน ขยับกายเล็กน้อยกลับคืนสู่ท่าสงบ ขับความปิติที่บังเกิดขึ้นให้หมดสิ้นไป หลับตาเพ่งพิจารณาธรรม ทบทวนให้แน่ใจทั้งอนุโลมและปฏิโลม

ความปิติเป็นศัตรูของสมาธิ แต่ก็เป็นการยากแก่พระภิกษุรูปนี้ จะระงับมิให้ความปิติเกิดขึ้นได้ เพราะเป็นความสำเร็จในความพากเพียรที่ได้พยายามมาเป็นเวลานานตลอดระยะเวลา ๑๑ ปี ในชีวิตสมณเพศ สละฆราวาสวิสัย จากหนุ่มพ่อค้าข้าว ซึ่งในสมัยนั้นพอเอ่ยชื่อ สด มีแก้วน้อย บรรดาพ่อค้าและชาวนาอำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี รู้จักกันดีว่า เป็นพ่อค้าข้าวที่ขยันหมั่นเพียร สัตย์ซื่อ อารีอารอบ จะเป็นพ่อค้าที่มั่งคั่งและมีอนาคตไกล แต่สิ่งเหล่านี้มิใช่สิ่งปรารถนา เพราะได้

ตั้งจิตมุ่งจะตัดปลิโพธและอาลัยเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์อันเป็นธงชัยของ
พระอรหันต์ ศึกษาธรรมของพระผู้พิชิตมารให้บรรลुงได้

พระภิกษุสดบวชได้เพียงวันเดียว รุ่งขึ้นก็เรียนกรรมฐานกับหลวง
พ่อโหน่ง อินทสุวณฺโณ ผู้เป็นพระอนุสาวนาจารย์ ณ วัดสองพี่น้อง
จังหวัดสุพรรณบุรี และนับว่าเป็นบูรพาจารย์ผู้ให้กรรมฐานเน้นศึกษา
ควบคู่กับการเรียนคันถธุระ เรียนเรื่อยไป จากสำนักนี้สู่สำนักโน้น ที่ไหน
ใครว่าดีเป็นต้องพยายามขอเข้าเป็นศิษย์ศึกษาธรรมปฏิบัติด้วย เช่น พระ-
มงคลเทพมุนี (ม่วย) อดีตเจ้าอาวาสวัดจักรวรรดิ พระครูญาณวิรัต (โป)
วัดพระเชตุพนฯ พระอาจารย์สิงห์ วัดละครท่า จังหวัดธนบุรี พระ-
อาจารย์ปลื้ม วัดเขาใหม่ อำเภอกำแพงแสน จังหวัดกาญจนบุรี พระ-
อาจารย์ที่กล่าวมานี้ทรงคุณวิเศษทางธรรมปฏิบัติ เป็นเยี่ยมทางปริยัติ
งานทั้งศิลาจารวัดร มีลูกศิษย์ลูกหามากมาย พระภิกษุสด หรือในระยะ
ต่อมาคือ หลวงพ่อวัดปากน้ำภาษีเจริญ ก็เรียนจนหมดสิ้นความรู้ของ
ครูอาจารย์ทุกสำนักที่ผ่านมา

“มีต่อไปอีกไหมครับ” คำถามนี้เกิดขึ้นภายหลังจากบรรลุผล
สำเร็จตามขั้นสูงสุดของแต่ละสำนักกรรมฐาน เมื่อทำได้อย่างครุบา-
อาจารย์แล้วมักจะถามเช่นนี้ แต่ทุกคำตอบที่ได้รับมีทำนองคล้ายคลึงกัน

“หมดแล้ว เธอเรียนจนหมดความรู้ของฉันที่สู้ศึกษามานาน
ตอนนี้ไปเธอมาช่วยฉันสอนศิษย์กันต่อไปเถอะ” พระอาจารย์ท่านกล่าว
‘ความรู้เพียงแค่นี้จะไปสอนใครได้ตัวเราเองยังจะเอาไม่รอด’
ท่านเป็นแต่เพียงคำริขึ้นในใจโดยไม่กล้าว่าวาจาได้ออกมา แล้วก็ลาจาก
ทุกสำนักตระเวนข้ามเทือกเขาหลายลูกทั่วทุกทิศ เพื่อจะหายอดกัลยาณ-
มิตรสั่งสอนอบรมใจ ภายหลังที่ได้ศึกษากรรมฐานจากพระคณาจารย์ต่างๆ

มามากพอสมควรก็ไม่บรรลุธรรมดังที่หมาย มีความรู้สึกในใจเสมอว่า
ทางเหล่านั้นยังอ้อมเกินไป ควรจะมีทางที่ตรงกว่านี้ เมื่อเป็นเช่นนั้นใน
ที่สุดก็หันกลับมาเรียนด้วยตนเอง โดยศึกษาจาก ตำราวิสุทธิมรรค
เพื่อเป็นแบบของการปฏิบัติ ครอบครองทั้งท่านมาจำพรรษา ณ วัดโบสถ์-
บน บางคูเวียง และวันนี้เอง อยู่ระหว่างกลางพรรษาพอดี ท่านเริ่มปรารถ
ความเพียรในใจแต่เช้าตรู่ก่อนออกบิณฑบาต

‘เราบวชมานานนับได้ ๑๒ พรรษาเข้านี้แล้ว วิชชาของพระ-
พุทธเจ้าเรายังไม่ได้บรรลุเลย ทั้งที่การศึกษาของเราก็ไม่เคยขาดสัก
วัน ทั้งคันถธุระและวิปัสสนาธุระ อยู่่าเลย เราควรจะรีบกระทำ
ความเพียรให้รู้เห็นของจริงทางพระพุทธศาสนา หากไม่เริ่มปฏิบัติ
ก็จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ตกอยู่ในความประมาท’

เมื่อกลับจากบิณฑบาต ก็รับจัดการภารกิจต่างๆ จนหมด
ความกังวลใจ จึงได้เข้าไปสู่อุโบสถวัดโบสถ์บน โดยตั้งปณิธานไว้ในใจว่า
หากเราไม่ได้ยินเสียงกลองเพลละก็จะยังไม่ลุกจากที่

ขณะนั้นประมาณเวลา ๒ โมงเช้าเศษๆ ภิกษุสดเริ่มทำความ
เพียรในใจหลับตาภาวนา “สัมมา อรหัง” เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า
เพิ่มความเป็นเหน็บและปวดเมื่อยขึ้นมาทีละน้อยๆ ถึงขั้นหนักเข้า จนมี
ความรู้สึกว่า กระดูกทุกชิ้นส่วนเริ่มเขม็งเกลียวลั่นกร๊อบแทบจะระเบิด
หลุดออกมาเป็นชิ้นๆ เพราะความเมื่อย ความกระวนกระวายใจเริ่มตาม
มา ‘เอ..แต่ก่อนเราไม่เคยรู้สึกเช่นนี้เลย พอตั้งสัจจะลงไปว่าถ้ากลอง
เพลไม่ดังจะไม่ลุกจากที่ เหตุใดมันจึงเพิ่มความกระวนกระวายใจ
มากมายอย่างนี้ ผิดกว่าครั้งก่อนๆ ที่นั่งภาวนาไปไม่เคยมีความรู้สึกเช่น
นี้เลย เมื่อไหร่หนอ กลองเพลจึงจะดังสักที’ คิดไปจิตก็ยิ่งแวงงัดส่าย

หนักเข้าเกือบจะเลิกล้มก็หลายครั้ง แต่เมื่อได้ตั้งสัจจะลงไปแล้ว จะแพ้ไม่ได้ เมื่อกายไม่สงบใจจะไปสงบได้อย่างไร ในที่สุดก็อดทนนั่งต่อไป ใจเริ่มค่อยสงบลงทีละน้อยเพราะไม่แวบไปเกาะที่ปวดเมื่อย ช่างมันปะไร มันเป็นเรื่องของสังขาร ในที่สุดก็หยุดเป็นจุดเดียวกัน เห็นเป็นดวงใส บริสุทธิขนาดเท่าฟองไข่แดงของไก่ ดิตอยู่ที่ศูนย์กลางกาย ใจสบาย อย่างบอกไม่ถูก ความปวดเมื่อยหายไปไหนหมดไม่ทราบ ก็พอดีกลองเพลดังกังวานขึ้น

วันนั้นฉันภัตตาหารเพลมีรสที่สุด เพราะเหตุว่าไม่ใช่รสแห่งอาหารอย่างเดียว หากเจือระคนด้วยรสแห่งธรรมผสมผสานกันไปด้วย จิตจึงเกิดปราโมทย์ ใจยังอัมเิบชุ่มชื้นอยู่ ฉันภัตตาหารไปใจก็อดที่จะมองดูที่ศูนย์กลางกายไม่ได้... ‘อ้อ...ยังเห็นอยู่ เออ!...นี่ก็แปลก ลืมตาก็ยังมองเห็นชัด ความสว่างเช่นนี้ไม่เคยมีมาก่อนเลยในชีวิตของการบำเพ็ญธรรม เราไม่เคยเห็นความสว่างใดที่จะเทียบเท่า ความสว่างแห่งดวงอาทิตย์ยังห่างไกล เท่าที่เห็นอุปมาเหมือนแสงหิ่งห้อยกับโคมไฟ’ ภิกษุสดฉันไปอดที่จะอมยิ้มออกมาได้ด้วยความเปี่ยมสุข ทำให้หวนระลึกถึงพุทธวจนะบทหนึ่งที่ว่า นตฺถิ สนฺติ ปรี สุขํ สุขอื่นนอกจากหยุดจากนิ่งไม่มี เมื่อใจหยุดก็เกิดความสงบ เมื่อสงบก็สุข ‘นี่เป็นเพียงแต่น้อยนิดเรายังสุขเช่นนี้ หากเราได้บรรลุธรรมขึ้นไปอีกจะสุขขนาดไหนหนอ’ ท่านรำพึงในใจ

“ท่านสด ทำไมวันนี้ท่านจึงฉันจังหันไปอมยิ้มไป ท่านยิ้มกับผู้ใดหรือ” เพื่อนภิกษุด้วยกันถามด้วยสงสัยในอาการของท่าน

“เปล่าหรือท่าน ผมกำลังระลึกถึงคุณของพระบรมศาสดาของเรา เลยอดที่จะยิ้มปิติโสมนัสใจไม่ได้” ท่านตอบเสียง ๆ

“ท่านศดนับว่าเป็นผู้ไม่ประมาท แม้แต่ฉันจึงหันยังภาวนาระลึกถึงคุณของพระบรมศาสดาเป็นพุทธานุสติ หากพระองค์ยังมีพระชนม์อยู่คงจะต้องตรัสสรรเสริญท่านท่ามกลางพระจีณาสพทั้งหลายเป็นแน่” ทั้งคู่ต่างกล่าวมธุรสวาจาซึ่งกันและกัน ทำให้จิตที่เปี่ยมสุขอยู่แล้วยิ่งเพิ่มขึ้นไปอีก

วันนั้นท่านมีสุขทั้งวัน ดวงสไก็ยังเห็นติดอยู่ศูนย์กลางกายไม่ขาด พักผ่อนครู่หนึ่งเพื่อเอาแรงไว้ปฏิบัติกรรมฐานในยามราตรี

“วันนี้เป็นใจเป็นกัน หากเราไม่บรรลุลุธรรมที่พระบรมไตรโลกนาถได้ทรงบรรลุละก็ เราจะถวายเป็นพุทธานุชา หากเราจะต้งตายไปในครั้งนี้ ก็จะได้เป็นเยี่ยงอย่างแก่ผู้ที่ติดตามมาภายหลัง

จะได้ยึดถือเป็นแบบปฏิบัติต่อไป ก็จะได้อันสงสักรัตนหนึ่ง”

หลังจากลงพระปาติโมกข์กับเพื่อนภิกษุ ท่านก็ยิ่งรู้สึกกายเบาใจเบายิ่งขึ้น ความเหงาใจเกี่ยวกับอาบัติเล็กๆ น้อยๆ ถูกขจัดออกจากใจ ด้วยการฟังพระปาติโมกข์ทบทวนว่า เรากระทำถูกต้องธรรมวินัยหรือไม่บกพร่องข้อใดก็ได้ปลงอาบัติกับเพื่อนภิกษุด้วยกัน

เมฆฝนตั้งเค้ามาแต่บ่ายและเริ่มครึ้มหนักไปอีก คาดว่าคงจะตกในไม่ช้า ท่านรีบสงสน้ำจัดการภารกิจการส่วนตัวจนหมดความกังวลใจแล้วก็เริ่มเข้าประตูโบสถ์ในเวลาเย็น ในขณะนั้นฝนก็เทลงมาประจุฟ้ารั่วเสมือนเป็นนิมิตอันดีที่จะแสดงให้ท่านเห็นว่า ท่านจะบรรลุธรรมในคืนนี้ และจะได้ไปรยปรายเมล็ดฝนแห่งธรรมไปยังสรรพสัตว์ทั้งหลายที่มีรูปสักเลสะจะได้เบาบางลงบ้าง อีกทั้งจะได้ขุดค้นนำเอา วิชาธรรมกาย ซึ่งสูญหายไปนานนับเป็นพันปีขึ้นมาเปิดเผยแก่ชาวโลกอีกวาระหนึ่ง

ท่านเริ่มปรารภความเพียรในใจขณะลงนั่งบนพื้นโบสถ์ ต่อหน้าพระประธานซึ่งเป็นตัวแทนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านเริ่มสวดอ้อนวอนเบาๆ

“ขอพระองค์ได้ทรงโปรดประทานธรรมแก่ข้าพระพุทธเจ้าด้วยเถิด หากว่าการบรรลุธรรมของข้าพระพุทธเจ้าจะเกิดประโยชน์แก่พระศาสนาอย่างมหาศาลละก็ ขอทรงได้ประทานเถิด ข้าพระพุทธเจ้าจะรับอาสาเป็นทนายแก้ต่างให้แก่พระพุทธศาสนา หากว่าไม่เกิดประโยชน์แล้วไซ้ ขออย่าได้ทรงประทานเลย ข้าพระพุทธเจ้าขอถวายชีวิตอดภานี้เป็นพุทธบูชาแด่พระองค์”

ขณะเริ่มนั่งฝนก็เริ่มตกลงมา ทำให้อากาศเยือกเย็นไปทั่วบริเวณ ท่านเหลือบไปเห็นมดเล็กกำลังไต่ขึ้นมาตามรอยแตกของพื้นโบสถ์ ก็เกิด

ความกริ่งใจกลัวมดก็จะมากัดท่านทำให้ต้องถอนสมาธิ จึงเอานิ้วมือจุ่ม
น้ำมันก๊าดเพื่อล้อมรอบตัวกันมดคืบขึ้นมา แต่ต้องเลิกล้มความคิดนั้น
เพราะฉุกละหุกใจคิดได้ว่า

ชีวิตนี้เราได้สละให้แก่พระศาสนาแล้ว จะกลัวโยกกับมดก็
จึงได้เริ่มปฏิบัติธรรมทันที

ดวงกลมโตใสบริสุทธิ์เท่ากับฟองไข่แดงของไก่ติดอยู่ที่ศูนย์กลาง
กลางกายเมื่อเพล ขณะนี้ยิ่งใสสว่างหนักขึ้น และขยายใหญ่ขนาดเท่า
ดวงอาทิตย์ ใสเหมือนกระจกคันฉ่องส่องเงาหน้า เห็นอยู่อย่างนั้นเป็น
นานนับหลายชั่วโมง จากหุ้มเศษขณะนี้เลยเที่ยงคืนไปหนึ่งชั่วนาฬิกา
ดวงใสก็ยังสว่างอยู่อย่างนั้น โดยท่านก็ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรต่อไป
เพราะทุกสำนักที่ท่านได้ศึกษามาไม่เคยมีประสบการณ์เช่นนี้ ขณะที่นั่ง
อยู่นั้น เสียงหนึ่งผุดขึ้นมาจากกลางดวงนั้นว่า มัชฌิมา ปฏิปทา
อา... ทางสายกลาง ไม่ตึงนัก ไม่หย่อนนัก ในความหมายของปริยัติ แต่
ขณะที่เสียงนั้นดังแผ่วขึ้นมาในความรู้สึก พลันเห็นจุดเล็กๆ เรือง
แสงสว่างวาบขึ้นมาจากกลางดวงนั้น เหมือนจุดศูนย์กลางของวงกลม
ความสว่างของจุดนั้นสว่างกว่าดวงกลมรอบๆ ท่านมองเรื่อยไปพลางคิด
ในใจ นี่กระมังทางสายกลาง จุดเล็กๆที่เราเพิ่งจะเห็นเดี๋ยวนี้อยู่
กึ่งกลางพอดี

ลองมองดูซิจะเกิดอะไรขึ้น จุดนั้นค่อยๆ ขยายขึ้นและโตเท่ากับ
ดวงเดิม ดวงเก่าหายไป ท่านก็มองเรื่อยไปก็เห็นดวงใหม่ลอยขึ้นมา
เหมือนน้ำพุขึ้นแหละ ต่างแต่ใดยิ่งขึ้น

ในที่สุดจึงเห็นกายต่าง ๆ ขึ้น กระทั่งถึง ธรรมกาย เป็นพระ
ปฏิมากรเกิดดอกบัวตูม ใสบริสุทธิ์ยิ่งกว่าพระพุทธรูปบูชาองค์ใดที่เคย

เห็นมา เสียงธรรมกาย กังวานขึ้นมาในความรู้สึกได้ยินกับหูมนุษย์ “ถูกต้องแล้ว ๆ” แล้วก็หับพระโอษฐ์ทันที ความรู้สึกปีติสุขจึงเกิดขึ้น จึงออกอุทานดังข้างต้น

นับแต่นั้นเป็นต้นมา ท่านก็เริ่มศึกษาค้นคว้าหาที่สุดแห่งธรรม ยิ่งค้นยิ่งแตกฉาน เชี่ยวชาญหนักเข้าก็เริ่มเผยแพร่อำสอนออกไปจนกระทั่งท่านมาเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำภาษีเจริญ แรก ๆ มีผู้อาศัยความไม่รู้มาคัดค้านท่านเกี่ยวกับ ธรรมกาย โดยเฉพาะในวงการคณะสงฆ์ บางท่านก็ปลงใจเอาว่า หลวงพ่อวัดปากน้ำมีความรู้และการปฏิบัติธรรม เกินไปเสียแล้ว ถ้าปล่อยทิ้งไว้จะเป็นภัยแก่พระศาสนา แต่ยังไม่มีการกล้าจะยกความผิดนั้นพิจารณา เพราะเวลานั้นคนทุกชั้นถวายนามเคารพนับถือว่าเป็นคณาจารย์ที่มีศิษยานุศิษย์มาก ได้จัดการเลี้ยงอาหาร เข้าและเพลแก่พระภิกษุสามเณรตลอดปีและตลอดอายุของท่าน นับแต่เริ่มทำการเลี้ยงพระภิกษุสามเณรมาบัดนี้

เมื่อธรรมกายเกิดขึ้น วัดปากน้ำได้รับคำวิพากษ์วิจารณ์กันมาก บางพวกก็ปลื้มใจ บางพวกก็หนักใจ บางพวกก็ตั้งข้อกล่าวหาลงโทษ วัดปากน้ำอย่างหนัก ถึงกับพูดว่าอวดอุตริมนุสธรรมก็มี ข่าวนี้นิมิใช่ท่าน จะไม่รู้ ท่านได้ยินเสมอ ๆ แต่เสียงนั้นก็ไม่ง่อให้เกิดความเดือดร้อนใจ แก่ท่านแม้แต่เล็กน้อย ท่านกลับภูมิใจเสียอีกที่ได้ยินคำนั้น

คราวหนึ่งท่านเคยกล่าวกับ สมเด็จพระวันรัต วัดพระเชตุพนฯ เกี่ยวกับการถูกโจมตีเรื่อง ธรรมกาย ว่า

“คนเช่นเราทำอะไรเสียซึ่งปัญญา ชั่วก็รู้ดีก็เห็น เราจะฆ่าตัวเองเพราะความปรารถนาลามกทำไม ที่เขาพูดว่าเราอย่างนั้น บางคนคงจะไม่รู้จักคำว่า ธรรมกาย มีอยู่ที่ไหน หมายถึงใคร เขา

อีกอย่างหนึ่งว่า ผู้ใดเห็นธรรมกายผู้นั้นเห็นพระพุทธเจ้า
 ทำไมจึงหมายความว่าเช่นนั้น ก็เพราะว่าขณะนั้น พระวัคคลีก็อยู่
 ใกล้ๆ กับพระองค์ หากจะแลดูด้วยลูกตาธรรมดาทำไมจะไม่เห็นพระองค์
 เพราะไม่ปรากฏว่าพระวัคคลินั้นตาพิการ เมื่อเป็นเช่นนี้ โฉนพระองค์
 จึงตรัสเช่นนั้นเล่า ที่ตรัสเช่นนั้นจึงสามารถตีความได้ว่า ที่แลเห็นด้วยตา
 ธรรมดานั้นเห็นแต่เปลือกของพระองค์ คือกายพระสิทธัตถะที่ออกบวช
 ซึ่งมีได้อยู่ในความหมายแห่งคำว่า เรา (ตถาคต) และยังตรัสว่าเป็นกาย
 ที่เนาเปื่อยด้วยนั้น คือกายพระสิทธัตถะที่ออกบวชซึ่งเป็น กายภายนอก
 นั่นเอง คำว่า เรา ในที่นี้จึงสันนิษฐานได้ว่า หมายถึง กายภายใน
 ซึ่งไม่ใช่กายเปื่อยเน่า กายภายในคืออะไรเล่า ก็คือ ธรรมกาย นั่นเอง
 จะเห็นได้อย่างไร ข้อนี้ตอบไม่ยาก เมื่อได้บำเพ็ญกิจถูกส่วนแล้ว ท่าน
 จะเห็นด้วยตาของท่านเอง คือเห็นด้วย ตาธรรมกาย ไม่ใช่ตาธรรมดา
 พระดำรัสของพระองค์ดังยกขึ้นมานั้นเป็น ปัญหาธรรม มีนัยลึกซึ้งอยู่
 อันผู้ที่มิได้ปฏิบัติธรรมแล้วเข้าใจได้ยาก แต่ถ้าผู้ที่ปฏิบัติได้แล้วจะตอบ
 ปัญหานี้ได้ด้วยตัวเองอย่างง่ายดาย ไม่ต้องถามใคร

วิชาธรรมกายนี้ ท่านสั่งสอนเรื่อยมาจนกระทั่งใกล้มรณภาพ
 ไม่เคยขาดแม้แต่วันเดียว จะเห็นได้จากจริยาวัตรของท่าน คือ

๑. คุณภิกษุสามเณรลงทำวัตร ให้พระในโบสถ์ทุกวัน วันละ ๒
 เวลา คือเช้าหนึ่ง เย็นหนึ่ง และได้ให้อวาทสั่งสอนภิกษุสามเณร
 ทั้ง ๒ เวลา

๒. วันพระและวันอาทิตย์ ลงแสดงธรรมในโบสถ์เองเป็นนิ

๓. ทำกิจภาวนาอยู่ในสถานที่ซึ่งจัดไว้เฉพาะ เป็นกิจประจำวัน
 และควบคุมพระให้ไปนั่งภาวนารวมกับท่านทั้งกลางวันและกลางคืน ส่วน

พวกอุบาสิกาก็ให้ทำกิจจานุเบกษาเหมือนกัน

๔. ทุกวันพฤหัสบดี เวลา ๑๔.๐๐ น. ลงสอนการนั่งสมาธิแก่
ภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา ที่ศาลา

๕. จัดให้มีครูสอนปริยัติธรรม

สมณศักดิ์ที่หลวงพ่อดำปำน้ำได้รับ

พ.ศ. ๒๔๖๓ ได้รับสมณศักดิ์ เป็นพระครูสมณธรรมสมาทาน

พ.ศ. ๒๔๙๔ ได้รับพระราชทานพัดยศเทียบเปรียญ

พ.ศ. ๒๔๙๘ ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ เป็นพระราชาคณะชั้นราช
มีพระราชทินนามว่า พระมงคลราชมุนี

พ.ศ. ๒๕๐๐ ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์ เป็นพระราชาคณะ
ชั้นเทพ มีพระราชทินนามว่า พระมงคลเทพมุนี

ท่านมรณภาพเมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๒ ยังความสลดใจ
แก่ศิษยานุศิษย์เป็นอันมาก ประทีปของโลกยุคปัจจุบันได้ลาลับไปแล้ว
บัดนี้ แม้ว่าท่านจะมรณภาพมาได้ ๒๖ ปีเศษ วิชชาธรรมกาย ก็ยังมี
ผู้ปฏิบัติกันอยู่สืบมาและนับวันจะเพิ่มมากขึ้น จากแสนคนเป็นล้านคน
เกียรติคุณของวิชานี้ไม่เพียงแต่จะโด่งดังในประเทศเท่านั้น แม้ชาว
ต่างประเทศก็ยังสนใจปฏิบัติธรรมกันที่วัดปากน้ำมากมาย อีกทั้งมีสาขา
กระจายไปทั่วประเทศ และที่ วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี ก็
เป็นแห่งหนึ่งที่จะจรดงไฉ่ซึ่งวิชชาธรรมกายสืบต่อไป

อานุภาพ
พระของขวัญวัดปากน้ำ

ในวงการของผู้นิยมสะสมบูชาพระเครื่องในเมืองไทยนี้ เห็นจะไม่มีใครเลยที่จะไม่เคยได้ยินกิตติศัพท์ พระของขวัญวัดปากน้ำ อันเป็นที่เลื่องลือกันมาแล้วทั้งภายในและต่างประเทศ โดยเฉพาะข่าว เกี่ยวกับการรอดชีวิตอย่างปาฏิหาริย์ หรือการได้รับโชคลาภอย่างมหัศจรรย์ของบรรดาผู้ที่มีพระของขวัญวัดปากน้ำไว้บูชา และในปัจจุบันก็นับว่าเป็นพระเครื่องที่ค่อนข้างจะหาได้ยากสักหน่อย เพราะมีผู้นิยมกันมาก

พระของขวัญวัดปากน้ำนี้ พระมงคลเทพมุนี (หลวงพ่อดอกน้ำ) ได้สร้างไว้รวม ๓ รุ่นด้วยกัน มีจำนวนรุ่นละ ๘๔,๐๐๐ องค์ และได้แจกหมดไปแล้วทั้งสามรุ่น ส่วนประกอบที่สำคัญของพระผงชนิดนี้ ได้แก่ ดอกมะลิแห้งที่มีผู้นำไปบูชา และหลวงพ่อดอกน้ำได้เก็บสะสมเอาไว้กับเส้นผมของท่านที่เก็บไว้จากการปลงผม นอกจากนี้ยังมีผงวิเศษอื่นอีกมากมาย

การแจกพระของขวัญวัดปากน้ำนี้ หลวงพ่อดอกน้ำได้แจกให้กับมือของทุก ๆ คน ที่มีจิตศรัทธาบริจาคเงินสมทบทุนการกุศลของวัดปากน้ำ โดยท่านถือว่าเป็นการมอบของขวัญตอบแทนการบริจาคนั้น ๆ และการแจกดังกล่าวนี้จะรับแทนหรือมอบหมายให้คนอื่นรับไม่ได้ ซึ่งวิธปฏิบัติดังกล่าวนี้ก็ยังใช้ต่อมาภายหลังที่หลวงพ่อดอกน้ำได้มรณภาพแล้ว โดยท่านได้มอบหมายให้ท่าน พระครูสมณธรรมสมาทาน เป็นผู้แจกแต่เพียงรูปเดียว ไม่ยอมให้มีการรับแทนเช่นเดียวกัน

ทุกครั้งก่อนที่หลวงพ่จะแจกพระของขวณั้น ท่านได้อธิบายให้ผู้ที่รับพระของขวณ ได้ทราบถึงวิธีอาราธนาและใช้พระของขวณ ให้ได้สัมฤทธิ์ผล และต่อมาสมัยหลังก็ได้ใช้เครื่องบันทึกลงเสียงแทน เพราะวันหนึ่ง ๆ ท่านต้องรับแขกและมีศาสนกิจอื่น ๆ อีกมาก

ต่อไปนี้จะขอนำคำเทศนาอธิบายพระของขวณของท่านที่ได้แสดงไว้ ดังนี้...

อาราธนาพระพุทเจ้ามาสร้าง

บัดนี้ ท่านทั้งหลายทั้งหญิงและชาย ได้เสียเวลาสละให้เป็นส่วน พุทธศาสนาโดยตรง มาสมทบทุนสร้างโรงเรียนพระปริยัติ ที่ท่านได้เสีย สละโลกิยทรัพย์สร้างโรงเรียนพระปริยัติอย่างนี้ ได้ชื่อว่าทำถาวรวัตถุไว้ ให้ในพระพุทธศาสนา เรียกว่าเป็น ศาสนสมบัติ เมื่อสร้างสมบัติให้ ศาสนาแล้ว ท่านผู้สร้างสมบัติให้ศาสนานั้นแหละ จักเป็นเหตุเป็น ที่ตั้งให้มีสมบัติไม่รู้จักสิ้นเสื่อม

เหตุนี้ ท่านทั้งหลายที่เสียสละทรัพย์ลงไปแล้ว ๒๕ บาท ๓๐ บาท ๔๐ บาท ๕๐ บาท ตามศรัทธาของตนที่สละไปนั้น ก็ได้ชื่อว่าทำ ผลถาวรให้แก่เจ้าของ เจ้าของทรัพย์นั้นเองได้รับผลต่อไปในภายหน้า ที่ฝังฝากไว้ในพระพุทธศาสนาเช่นนี้ไม่เสื่อมทรمانับชาตินับภพไม่ถ้วน เพราะทานบริจาคของท่านที่สละทรัพย์นั้นจะส่งผลให้ท่านในมนุษย์ ก็ จะส่งผลของมนุษย์ให้ ในทิพย์ก็จะส่งผลที่เป็นทิพย์ให้ ในกามภพนี้จะ ได้สมบัติในภavnานับประมาณมิได้ เหตุนี้ บัดนี้ท่านทั้งหลายได้เป็นผู้

อุปถัมภ์พระศาสนาเช่นนี้ ฝ่ายทางพระศาสนาที่ได้รับสมบัติของท่าน ก็จะมีของตอบแทนแก่ท่าน คือของศักดิ์สิทธิ์ขนาดนี้ อาจจะเป็นได้จริงหรือคาดคะเนไม่ถูก ผู้พูดนี้เองเป็นผู้อาราธนาพระพุทธเจ้าในนิพพาน มีธรรมกายมากด้วยกัน ได้ไปอาราธนาพระพุทธเจ้ามานับพระนิพพานไม่ถ้วน นับอสงไขยก็ไม่ถ้วน มาผลิดของขวัญนี้ให้ปรากฏขึ้นให้แก่มนุษย์ ธรรมกายในมนุษย์นี้ ก็ได้เข้าสมทบด้วย ดูผลการงานนั้นๆ ท่านทำอย่างไรก็ทำไปตามท่าน พระพุทธเจ้าท่านจัดแจงทำทั้งนั้น ตั้งแต่วันเข้าพรรษา จนกระทั่งถึงวันออกพรรษาวันที่หนึ่งมิได้หยุดเลย ท่านกระทำความศักดิ์สิทธิ์ของท่าน พอออกพรรษาแล้ว พอได้อรุณก็สำเร็จความประสงค์ของท่านในการผลิดของขวัญ องค์คันทรรับสั่งว่า “ของศักดิ์สิทธิ์ขนาดนี้เพิ่งบังเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในโลก” แล้วก็หับพระโอษฐ์ทีเดียว

เปล่งรัศมีรักษาโรค

ผู้พูดก็ได้ลงมือแจกในวันแรม ๖ ค่ำ เป็นวันเกิดของผู้พูดนี้ ได้แจกของขวัญออกไป อัจฉรย์ต่างๆ ความศักดิ์สิทธิ์ของขวัญนี้ ผู้ที่ได้รับไป นางเขียว บางไผ่ เป็นผู้หญิงอายุ ๘๐ ปีกว่า ได้รับพระไปแล้ว เอาไปไว้บนหลังมุ้ง พอค่ำลงเท่านั้นเปล่งรัศมีสว่างเต็มบ้านเต็มช่อง พวกคนตกตะลึงเพราะไม่รู้เรื่องอะไร ทะเลือกทะลักไปตามกันพักใหญ่ยาวนานอยู่ แล้วแสงนั้นก็ค่อยไหมลงไป ก็มาสว่างรวมอยู่ที่หลังมุ้ง นางเขียวก็รู้ว่าพระของขวัญเอาไว้ที่นั่น แสงสว่างนี้ออกจากของขวัญนั่นเอง แต่เช้า

เชียวมาหาผู้พูดนี้ บอกว่า “ท่าน เมื่อคืนนี้แสงสว่างเกิดที่บ้านดิฉัน พระท่านเปล่งรัศมีสว่างเชียว เดิมทีก็ไม่รู้ว่าอะไร แล้วก็มารวมอยู่ที่พระ จึงรู้ว่าพระ” รูปร่างนางเชียว เมื่อวันรับพระของขวญนั้นมีโรคภัยไข้เจ็บ เป็นประจำอยู่ คินเดียเท่านั้น เวลาบอกเช่าร่างกายเปล่งปลั่งไปหมด แปลกกว่าปกติเดิมทีเดียว ผิวพรรณเกลี้ยงเกลา ดูสะอาดสะอ้าน ผ่องใส เรารู้สึกว่ของขวญนี้อัจฉริยะ แปลชั่วเป็นดีได้ขนาดนี้เชียวหนอ

ปาฏิหาริย์ลอยได้

เรารู้สึกว่าศักดิ์สิทธิ์เพียงแค่นี้แหละหรือ ยังไม่ใช่เพียงเท่านั้น อีกหลายรายที่ได้รับของขวญไป มี เด็กหญิงคนหนึ่ง อายุยังไม่ถึง ๑๓ ปี

รับของขวัญไปจากวัดปากน้ำ แล้วบ้านอยู่ทาง ถนนตก พอไปถึงบ้าน
พระออกจากตัวไป ลอยเรื่อยไปในอากาศ ตัวก็เห็นเรื่อยไป แล้วไปเข้า
บ้านโน้นเข้าไปในห้องพระ แล้วเข้าไปในที่บูชา นั้น เข้าไปในครอบพระที่
เขาบูชา นั้น ตัวก็ตามเข้าไปจะเอาให้ได้ เขาก็ไม่ยอมให้เข้าไป เขาบอก
ว่าห้องพระนั้นคนอื่นมาเกี่ยวข้องไม่ได้ เขาคนเดียวเท่านั้น ไม่มีอะไรไม่
ต้องเข้าไป เด็กก็จะเข้าไป เกิดเถียงกัน เด็กเมื่อไม่ให้เข้าไปมันก็ร้อง
เขาว่าถ้าจะเข้าไปก็ต้องไปบอกมารดาเอ็งก่อน ให้ไปบอกผู้ใหญ่มาก่อน
เด็กไปบอกมารดา เขาก็ให้เข้าไปเปิดดู เปิดเข้าไปในห้องพระ ก็เห็นพระ
ของขวัญนั้นอยู่ในครอบพระจริงๆ เจ้าของบ้านก็รับรองว่าไม่ใช่ของๆ เขา
เขาก็ให้แก่เด็กนั้นมา นี่ก็อัศจรรย์ นึกว่าของตายๆ ดินๆ อย่างนี้แหละ
ลอยไปก็ได้ น่าอัศจรรย์นัก นี่อัศจรรย์อย่างนี้

พูดช่วยชีวิต

...มี นายทหารเรือผู้หนึ่ง (เจ้าตัวต้องการสงวนนาม) เมื่อวันที่
๒๙ ทหารเรือนัดประชุมเลี้ยงอาหารในกองสัญญาณ เมื่อเลี้ยงอาหาร
เสร็จแล้ว ค็นั้น พอแจกปิ่นเท่านั้น พระซึ่งอยู่ในหน้าอกของทหารเรือ
ผู้นั้น เสียงบอกล้นออกมาว่า ทิ้งปิ่นเสีย อย่าอยู่ นายทหารผู้นั้นคิด
แต่ใจว่า ไม่รู้จะไปทางไหน ไปทางวัดแจ้ง (วัดอรุณราชวราราม)
นายทหารเรือผู้นั้นจึงทิ้งปิ่นแล้วไปทางวัดแจ้ง เขาก็ห้อมล้อมหมด เอ
นี่เราจะต้องถูกยิงทิ้งละซี เขากันไว้หมด พระบอกว่า ไปซ่อนตัวในที่
ลับๆ เสีย ดังขึ้นอีก นายทหารเรือผู้นั้นก็ซ่อนตัวอยู่ในที่ลับตามพระ

พระว่าอย่างไรก็ไปอย่างนั้น สักพักใหญ่พระก็ว่าไปทางนั้น ทางนั้น ไปเรื่อยไป ไปตามพระเรื่อย หลุดพ้นมาได้ ครั้นเขาส่งบลงไป นายทหารเรือผู้นั้นก็เข้าไปรายงานตัว พอรายงานตัวผู้ใหญ่เขาก็ให้สวมลงไปในที่หน้าที่ราชองครักษ์ ขาดผู้ใหญ่ไป นายทหารผู้นั้นเลยเป็นใหญ่ ในหน้าที่ราชองครักษ์ ทั้งลาทั้งยศได้ ๙ วัน เขาจึงได้มาหาฉัน เมื่อครั้งก่อนๆ เกิดเรื่องอะไร เขาเคยมาเล่าให้ฟัง เคยบอก ที่นี้ไปได้ ๙ วัน ไปทางไหนหายไป พอมาถึงเขาก็ว่า หลวงพ่อให้ผมกราบดินสักทีเกิด เอาดินขึ้นมาให้ผมกราบเกิด ถามว่าเป็นอย่างไรเล่า เขาก็จะกราบดินทำเดียว ก็ว่าเป็นอย่างไรว่าให้ฟังซิ เขาก็เล่าให้ฟังดังกล่าแล้วทุกประการ นี่เป็นเรื่องของนายทหารเรือผู้นั้น ในเวลานี้เขาเป็นนายพลจัตวาแล้ว ดูแลอยู่ในราชองครักษ์นั้น นี่พูดได้

พูดให้ลาก

พูดได้ไม่ใช่คนเดียวเท่านั้น มีอีก คุณนายทองคำ พระของคุณนายทองคำนั้นก็พูดได้อีก ถูกลดเตอี่รางวัลที่สอง ๔๕,๐๐๐ บาท ไม้รู้ว่าเอาสลากกินแบ่งนั้นไปไว้ที่ไหน หาไม่ได้ ค้นหาเท่าไรๆ ก็ไม่ได้ เวลาที่จวนจะหมดเต็มที่แล้ว จวนจะครบกำหนดของเขา ก็นึกแฉ่วจะทำอย่างไร เขาก็เล่าลือกันว่า วัดปากน้ำแจกของขวัญศักดิ์สิทธิ์นัก ถ้าศักดิ์สิทธิ์จริงละก็ ขอให้ได้สลากกินแบ่งที่หายไปนั้นลงมาทีเดียว สมทบทุนสร้างโรงเรียน สร้างแล้วก็ตั้งใจของเขาอย่างนั้น พอได้แล้วเขาก็กลับไป พอคำมีदनานๆ สักหน่อยไปในรถมันก็ง่วง พอ่วงๆ ได้หน่อยๆ

เท่านั้น บอกแล้วคงเข้าไปในหน้าอกนี้ ที่กัลลพระไว้ในกระเป่าที่หน้าอกนั้น ดังขึ้นมาว่า สลากกินแบ่งของเอ็งมันอยู่ในลิ้นชักของดำ ๆ ปิดอยู่ ชักลิ้นชักออกเปิดของดำขึ้นก็เห็น อยากให้ถึงบ้านเดี๋ยวนั้นทีเดียว เพื่อจะไปชักลิ้นชักดู แต่ก็ไปไม่ถึงเดี๋ยวนั้นดอก ถึงกำหนดไปถึงก็ตรงเข้าไปชักดูทีเดียว ก็เหมือนบอกไม่มีผิด ชักออกมาแล้วก็เปิดของดำ ๆ นั้นออกก็เห็นสลาก เขายังมาบอกฉันเองนี่ บอกว่าท่าน ของใหม่เยี่ยมเชียว พอเห็นเข้าก็ดีใจ นี่ลองคิดซิว่าเขาเชื่อแค่ไหน

ความเชื่อของเขาคงเชื่อแค่ไหน ๑๐๐ % นั้นเต็มแน่ละ แต่ฉันให้ชื่อมันว่า มันเชื่อจนตาย เชื่อจนตายอย่างนั้น เชื่ออย่างไร พอเอาสลากนั้นไปเบิกเงินมาได้แล้ว ก็คิดอ่านจะถูกต่อไปใหม่อีก มันก็เอาของขวัญมาดู ก็เห็นลอตเตอรี่ที่พระของขวญนั้นเป็นแถว ๆ นั้นเห็นไหมล่ะ? ตามันตายแล้ว มันเชื่อจนตาย เห็นลอตเตอรี่เป็นแถว ๆ ที่พระของขวญ แล้วไปถูกลอตเตอรี่อีก ๔ ครั้ง เจ้าแกที่อยู่ในบุรีรัมย์ใกล้ ๆ กันนั้น เขาเล่าลือกันว่าคุณนายทองคำถูกลอตเตอรี่มากนั้ เจ้าแกเขาคิดว่า คุณนายทองคำนี้คงจะมีของดีอะไร จึงถามพอได้ความก็ขอซื้อ ขอซื้อพันสองพันร้อยขึ้นไป เขาก็ไม่ยอมขายให้ ดังถึงหมื่นสองหมื่น สองหมื่นก็ไม่ยอม เขาว่าถ้าเจ้าแกอยากได้จริงๆ วัดปากน้ำนั้นท่านยังแจกอยู่ แต่ว่าฉันท่านไม่ให้แล้ว ท่านให้องค์เดียว คนหนึ่งได้องค์เดียวเท่านั้น ถ้าหายหรือเป็นอย่างไรมิให้อีก ให้องค์เดียวเท่านั้น ถ้าอยากได้ก็ไปทำบุญสร้างโรงเรียนกับท่าน แล้วท่านก็จะแจกให้เอง

นี่เรื่องนี้ พระพุทธได้แปลกประหลาดนัก ไม่น่าจะพูดได้ นิดเดียวเท่านั้น พูดดังเหลือเกิน ดังเหมือนวิทูรมา

รถทับ รถชนไม่ตาย

ไม่ใช่แต่เท่านั้น รถทับ ท่านขุนคนหนึ่ง ลืมชื่อแกเสียแล้ว อธิบายให้เขาฟังที่เขาขับไปบอกว่า เอาไปเถิดของขวัญขึ้นนี้นั้น รถทับก็ไม่ตาย พอพูดเสร็จท่านขุนนั้นก็โผล่ขึ้น ผมนี้แหละขอรับ รถทับ แล้วก็ให้แกเล่าให้ฟังว่าทับอย่างไร รถมารถทับพืดเข้าไป คนข้างนอกเห็นแล้วว่าเหลกเหลวตายแน่ กว่ามันจะเบรคได้ไปตั้งสามวา พอเบรคหยุดแกก็ออกมา แกมาเล่าให้ฟัง แกบอกว่าพอทับเข้าไปแล้ว แล้วเข้าไปในท้องรถแล้วไปคว่ำเอาเหล็กได้คันหนึ่ง กลมๆ เท่าข้อมือที่ได้รตนัน เกร็งตัวไว้ไม่ให้ไถไปกับดิน ไม่ถูกอะไรเลย พอรถหยุดก็ผลุดออกมา เครื่องนุ่งห่มก็ดี ๆ ไม่เป็นอะไรเลย มันเป็นอย่างนี้แหละ มี รถทับไม่ตาย

นายเฮง หน้าวัดตรงข้ามนี้ รถมอเตอร์ไซค์ใหญ่ๆ ทับพืด

เข้าไปล้มหายท้อง ทับไปบนตัวตามยาว รถก็เล่นทับหัวไปอย่างนั้น
แดงๆ ที่จมูกนิดหนึ่ง ไม่เป็นอันตรายเลย แล้วนายเฮงก็ลุกเดินไปตาม
เรื่องของนายเฮง นี่อัศจรรย์อีกเหมือนกัน อัศจรรย์หลายประการ

ถูกระเบิดที่เกาหลี..รอดตายคนเดียว

ถ้าจะเล่าเรื่องศักดิ์สิทธิ์ให้ฟังสามชั่วโมงเห็นจะไม่จบ เขาเล่าให้
ฟังมากมายก่ายกอง ที่เขาเล่าในทาง เกาหลี ทหารอังกฤษ อเมริกัน
ทหารฝรั่งเศสกำลังคุ้ยกันอยู่ มีทหารไทยอยู่บ้าง ถูกระเบิดทำลายมันตก
กลางประชุมกำลังคุ้ยกันนั้น ปังเดียวเท่านั้นตายหมด เหลือตายคนเดียว
ที่อยู่โน้น เหลือไทยคนเดียว นอกนั้นไม่เหลือ ตายหมด ไทยคน
เดียวมีพระของขวัญอยู่ในตัว ฝรั่งเศสให้เหรียญกล้าหาญ ให้เหรียญกล้า
หาญแก่ไทยคนนั้นยังปรากฏอยู่ นี่ความศักดิ์สิทธิ์ทั้งนั้น

ตกต้นไม้พร้าวแปดวา...เฉย

ตกต้นไม้พร้าวลงมา อำเภอมะพร้าว บางแคว รวๆ สักเจ็ดแปด
วาลงมานอนนิ่งอยู่ ประเดี๋ยวลุกขึ้นได้ ลุกขึ้นดูโน่นดูนี่เรียบร้อยแล้ว
เขาบอกว่ากระบอกแตกไปใบหนึ่งกลับขึ้นไปอีก ไปทำน้ำดาลตามหน้าที่
ของเขา ไม่เป็นอะไรเลย ชาวบางแควหลามาทีเดียว มากันเรื่อย ของ
ศักดิ์สิทธิ์ ตกต้นไม้พร้าวไม่ตาย

บูชาเพื่อความก้าวหน้าในชีวิต

เมื่อรู้จักว่าของขวัญนี้เป็นของสำคัญขนาดไหน เริ่มต้นเมื่อเราได้รับของขวัญเป็นกรรมสิทธิ์แล้ว ขณะนั้นสมบัติติดตัวเราพันล้าน ที่เราสมทบทุนสร้างโรงเรียนปรีดิเป็น โลกียสมบัติ สิ่งนั้นจะกลับมาเป็น อริยสมบัติ ติดตัวของเขาพันล้าน พันล้านนี้แหละชาตินี้สมบัติติดตัว พันล้าน เลิกจน จะไปนอนในป่า จะตาย ก็มีคนเอาข้าวเอาน้ำไปให้กิน ไม่อดตายเด็ดขาด เมื่อรู้จักคุณของบุญกุศลสามารถเช่นนี้แล้วให้ตั้งใจ แน่วแน่รักษาศรีของขวัญนี้ไว้ ให้ปฏิบัติตามดังกล่าวแล้วนั้นทุกประการ ให้ศักดิ์สิทธิ์ให้เห็นแจ่มจนกระทั่งเป็น พระแก้ว ละวิเศษประเสริฐนัก ถ้าแม้ว่าจะได้ผลช้า เราจะค้าขาย ขายก็จะค้าขายเอาผลในทางค้าขาย ขอพระองค์ได้ทรงโปรดข้าพระพุทธเจ้าเป็นพ่อค้า หญิงก็หม่อมฉันเป็น แม่ค้า การค้าขายของข้าพระพุทธเจ้า ขอให้กว้างขวางเต็มประเทศไทย ล้นประเทศไทย ขอให้ซื้อขายคล่องกำไรงาม นิ่งอยู่กลางองค์พระ “สัมมา อรหัง, สัมมา อรหัง, สัมมา อรหัง” ดังขึ้นไปถึงพระนิพพาน ส่งผั่งกว้างขวางเต็มประเทศไทย ล้นประเทศไทย ซื้อขายคล่อง กำไรงามเต็มตัวเรา ก่อนจะไปค้าขายทำอย่างนี้ทุกคราวไป ค้าขายขาย คล่องสะดวก เหมือนเทพเจ้าเทว่า

ถ้ารับราชการ ขายก็ว่า ข้าพระพุทธเจ้ารับราชการ หญิงก็ว่า หม่อมฉันรับราชการ หน้าข้าราชการของข้าพระพุทธเจ้าขอให้ราบรื่น เรียบร้อย ไม่เป็นที่สะดุดตาสะดุดใจของผู้หลักผู้ใหญ่ ขอได้นิยมชมชอบ ต่อข้าพระพุทธเจ้าให้เป็นข้าราชการชั้นตรี ชั้นโท ชั้นเอกสูงสุดในสายนี้ นิ่งอยู่กลางองค์พระ “สัมมา อรหัง, สัมมา อรหัง, สัมมา อรหัง” ดัง

ขึ้นไปถึงพระนิพพาน ส่งผังราชการสูงสุดมาเต็มตัวเรา ทำกิจการงาน ด้วยเรี่ยวแรงของตน ด้วยกำลังทรัพย์ของตน ขอพระองค์ทรงโปรดข้า-
พระพุทธเจ้าเป็นผู้ประกอบกิจการงานดังนี้ การงานของข้าพระพุทธเจ้า
ที่ทํานี้ ขอให้ทําง่ายทำตายทำสะดวก ได้ผลเกินควรเกินค่า นิ่งอยู่กลาง
องค์พระ “สัมมา อรหัง, สัมมา อรหัง, สัมมา อรหัง” ดั่งขึ้นไปถึง
พระนิพพาน ส่งผังเกินควรเกินค่ามาเต็มตัวเรา

ก่อนจะไปทำนาทำสวนทำไร่ก็ทำอย่างนี้เสมอไป ทำนาทำสวน
ทำไร่เป็นรายทีเดียว

ถ้าจะเดินทางไปทางบกทางน้ำทางอากาศ ขออาราธนาพระองค์
ได้ทรงโปรด ข้าพระพุทธเจ้าจำเป็นต้องไปทางบกทางน้ำทางอากาศ หม่อม
ฉันจำเป็นต้องไปทางบกทางน้ำทางอากาศ ขออาราธนาพระองค์ได้ทรง
พระกรุณาไปตีมาตีสวัสดีมีชัย นิ่งอยู่กลางองค์พระ “สัมมา อรหัง, สัมมา
อรหัง, สัมมา อรหัง” ดั่งขึ้นไปถึงพระนิพพาน ส่งผังไปตีมาตีมีชัยมา
เต็มตัวเรา จะไปตกเรือบินก็ไปตกเถิด จะไปตกเรือยนต์กลไฟ จะแตก
ทลายในท่ามกลางมหาสมุทร ไม่ตาย ที่ตกเรือบินตกมาแล้ว เรือไฟแตก
ก็แตกมาแล้ว กลับบ้านได้ ไม่ตายด้วยกันทั้งสองฝ่าย เป็นมาแล้วทั้งนั้น
รถทับนั้นก็ทับมามากแล้ว ชนก็ชนมามากไม่เป็นอันตราย เรือล่มในน้ำ
วายน้ำไม่เป็นแท้อย่างไร ไม่จม แปลกประหลาดนัก มีชายคนหนึ่งอายุ ๑๙
ปี มาบอกผู้พูดนี้เอง แปลกจริง ๆ หลวงพ่อ ผมวายน้ำไม่เป็น แต่
ผมก็ไม่จมน้ำ คนที่ไม่จมน้ำนั้นได้ไปบอกพี่น้องให้มารับพระของขวัญ
อีกหลายคน

มีแล้วไม่หมั่นบูชา...หาย

บัดนี้ ของขวัญนี้ไม่ใช่เป็นของพอดีพอร้าย ของหายากนัก เราเกิดมาเป็นมนุษย์ของศักดิ์สิทธิ์ขนาดนี้ยังไม่พบ บัดนี้ เรามาพบแล้ว พระพุทธเจ้าทรงรับสั่งว่า “ตั้งแต่มีธาตุมีธรรมมาของศักดิ์สิทธิ์ขนาดนี้ เพิ่งบังเกิดขึ้นในโลก” เราจะได้รับเดี๋ยวนี้แล้ว ได้รับแล้วไปปฏิบัติไว้ให้ดี รักษาไว้ให้ดี เป็นของสำคัญนัก ถ้าแม้ว่าไปทอดทิ้งธุระไม่เอาใจใส่ ไม่อยู่ด้วยก็หายไป หายเสีย หายไป ไม่อยู่ด้วยหายไปเลย ถ้าว่าอ่อนนอนหนักเข้าปฏิบัติบูชาหนักเข้า อารธนาหนักเข้า กลับมาอยู่ด้วยอีกนี่ก็แปลก หลายคนต่อหลายคนเรื่องนี้มี หมอโสภณ เดิมบวชเป็น พระครูราช-

วรวิหาร อยู่วัดเบญจมบพิตร สึกออกมาเป็นหมอยุ่ พอได้ของขวัญไป ก็ศักดิ์สิทธิ์ดี ไข้ๆ ไปอย่างไร ไปปลั่งเปลออย่างไร หายไปเสียไม่มีแล้ว มาบอกฉันเอง แล้วก็อาราธนาเข้าชี อาราธนาเข้าให้ถูกส่วนเถิด สมักรักใคร่ในท่าน อ่อนวอนท่านเข้า ท่านก็จะกลับอีก เขาไปทำตาม ปีนี้นะละ ไปฉันทที่บ้านเขา เขาก็เล่าให้ฟัง เขาบอกว่า หลวงพ่อพระของกระผมทั้ง พวงคอมายู่ที่ที่บูชานี้ ผมได้แล้วขอรับ กลับมาแล้ว นี่หมอโสภณ

บัดนี้เราได้ของศักดิ์สิทธิ์ที่จะได้ไปรักษาชีวิตของเรา จะให้ชีวิตเรารุ่งโรจน์ในชาตินี้ จะเป็นบุญสิริของเราอย่างสำคัญในชาตินี้ ไปบูชาไว้ให้ดี ให้ได้ตามสั่งตามบอก อย่าให้เคลื่อนคลาดได้

สู้ไม่ได้...ตายเถอะ

หลวงพ่อดปากน้ำท่านรู้วาระจิตของคน เป็นการรู้จากความแก่ อ่อนของธาตุธรรมของคนว่า บัดนี้ ถึงวาระที่จะเข้าถึงธรรมหรือยัง ท่านมีวิธีฝึกที่ชาญฉลาด

เรื่องนี้หลวงพ่อดชชีโว ได้ฟังมาจาก ท่านเจ้าคุณราชโมฬี รองเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ต่อมาเป็นเจ้าอาวาสวัดราชโอรส บัดนี้มีรณภาพแล้ว เรื่องที่เกิดขึ้นนี้ ท่านเจ้าคุณอยู่ในเหตุการณ์ด้วย

เวลาบ่ายวันหนึ่ง ขณะที่หลวงพ่อดปากน้ำกำลังรับแขกอยู่ตามปกติ มีแขกจริงๆ เป็นชาวอินเดียคนหนึ่งได้ยินกิตติศัพท์หลวงพ่อดปากน้ำก็มาหา เห็นหลวงพ่อก็ก้าวไปกราบ แล้วถามว่า สติปัญญาอย่างคุณ ถ้าตั้งใจปฏิบัติธรรมจะมีโอกาสเข้าถึงธรรมกายไหม หลวงพ่อตอบว่ามี เพราะการที่ได้มาเจอหลวงพ่อก็ก็น่าแสดงว่ามีบุญเยอะแล้ว

อาบังกนนี่ไม่ใช่ธรรมดา ถ้าญาติพี่น้องของหลวงพ่อดปากน้ำ
ไม่แน่จริงก็คงเสียไปแล้ว เพราะเจ้าบังถามว่าสักกี่วันถึงจะได้

หลวงพ่อนั่งเข้าที่ แล้วตอบว่า

“ถ้าบังนั่งวันละชั่วโมง ไม่กี่เดือนก็ได้”

บังว่า “อะไร เป็นเดือนเชียวหรือ? พรุ่งนี้ผมจะกลับอินเดียแล้ว
เอาให้ได้ธรรมะวันนี้ไม่ได้หรือ?”

หลวงพ่อนั่งเข้าที่อีกครั้งหนึ่ง แล้วล้มดาขึ้นมา

“ได้ แต่มีข้อแม้ะ เอ็งต้องนั่งกับหลวงพ่อตรงนี้ ถ้าหลวงพ่อ
ไม่เลิก เอ็งต้องไม่เลิก ห้ามขยับด้วย”

“ได้” บังรับคำ

หลวงพ่อบอกให้บังไปล้างหน้าล้างตา เข้าห้องน้ำให้เรียบร้อย
แล้วสอนให้นั่งสมาธิ ท่านยังย้ำอีกว่า

“ถ้าพ่อไม่ลุก เอ็งห้ามขยับนะ เพราะธาตุของเอ็งยังต้องบ่มอีก
ระยะหนึ่ง ถ้าเอ็งจะเอาวันนี้ มันต้องบ่มเป็นพิเศษด้วยวิธีเฉพาะ”

หลวงพ่อดปากน้ำสั่งให้บังนั่ง บังก็ตั้งใจนั่งจริงๆ อยากเข้าถึง
ธรรม สักราวครึ่งชั่วโมง บังล้มดา เห็นหลวงพ่อนั่งเฉย ก็ล้มดาต่อสัก
ชั่วโมงหนึ่ง บังล้มดาอีก ดานี้เหวี่ยงโยกเลย บังก็อดทน นั่งต่อ นั่งสัก
ชั่วโมงเศษ บังเนื้อสั่นเลย แข็งขาสั่น เพราะไม่เคยนั่งนาน บังหรีดากขึ้น
เห็นหลวงพ่อนั่งเฉยอยู่ เจ้าบังอายุราว ๔๐ ปีกว่า เกือบ ๕๐ ปี ส่วน
หลวงพ่อยุ่ ๗๐ แล้ว บังคงตั้งใจ เห็นท่านเฉย นั่งนิ่ง ผิวพรรณ
เปล่งปลั่ง หน้าตาสดใส ไม่แสดงอาการปวดเมื่อย บังจึงตั้งใจ นั่งตัวสั่น
ต่อไปอีกราวชั่วโมงหนึ่ง คราวนี้บังตัวนิ่ง เหงื่อที่ไหลหลังก็หยุด บังคง
ตั้งใจได้ ราวๆ บ่าย ๓ โมงครึ่ง ผิวเจ้าบังผุดผ่องขึ้นมาเอง ทั้งที่ผิวดำๆ

อย่างนั้นนะ อาการปวดเมื่อยหายไป ทำทางที่เกร็งก็กลับผ่อนคลายไป โดยอัตโนมัติ หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านถามบั้งว่า

“เห็นความสว่างชัดไหม?”

“ชัดมั่ง ไม่ชัดมั่ง...เดี๋ยวเห็น เดี๋ยวหาย” บั้งตอบ

“ประคองนั่งไว้กลางห้องที่ฐานที่ ๗” หลวงพ่อบอกวิธี ขณะนั้น พวกที่นั่งอยู่ด้วยหลายคนค่อยๆ ทอยกลับไป เหลือคนเก่าๆ ไม่กี่คน

สักพัก เจ้าบั้งบอกเห็นชัดเลย หลวงพ่อจึงให้มองเข้าไปกลาง ดวงใสสว่างที่กลางห้อง คือดวงปฐมมรรค นั้นสักพัก เจ้าบั้งถาม

“หลวงพ่อ ทำไมตัวผมมานั่งอยู่ในห้อง?”

“เข้ากลางไป” หลวงพ่อสอนต่อ

“ผมเห็นพระพุทธรูปเจ้าอยู่ในห้องครับ” บั้งบอกถึงความ ก้าวหน้าไปตามลำดับของตน

“นั่นแหละ เข้าถึง ธรรมกาย แล้ว”

จากบ้ายโมงถึง ๔ โมงเย็น เจ้าบั้งเข้าถึงธรรมกาย บังกราบกัน โด่งเลย จากนั้นหลวงพ่อดปากน้ำถามว่าจะกลับกี่โมง ท่านจะไปส่ง ท่านเจ้าคุณซึ่งนั่งฟังอยู่สงสัยว่าหลวงพ่อไม่เคยไปส่งใคร ทำไมจึงไปส่ง เจ้าบั้ง

๓-๔ เดือนต่อมา เจ้าบั้งมาหาหลวงพ่อดปากน้ำอีก มีของมา ห่อหนึ่ง ก็เข้ามากราบ

“หลวงพ่อ ผมไปอินเดียมา จากกลับเลยซื้อของมาฝาก หลวง พ่อทนายชีว้านี่อะไร?”

หลวงพ่อดหัวเราะหึๆ แล้วตอบว่า

“ไอ้อย่างนี้หลวงพ่อชอบ แอปเปิ้ลไง”

ปรากฏว่าคนนั่งรอบๆ ตื่นใจกันใหญ่ เจ้าบังตามหลวงพ่อดำไป
ว่า

“หลวงพ่อ วันที่ผมไปถึงดอนเมือง หลวงพ่อยืนอยู่ที่เชิงบันได
เครื่องบิน พอผมไหว้หลวงพ่อเสร็จ หลวงพ่อก็หายไปในัน”

“กายมนุษย์ละเอียด ของหลวงพ่อก็ไปส่ง ตัวหลวงพ่อก็ไม่ได้ไป
หรอก” หลวงพ่อบอก

“พอไปถึงอินเดีย ผมก็เห็นหลวงพ่อไปรับ” บังเล่าต่อ

มีคนสงสัยถามว่า ทำไมบังถึงนั่งรวดเดียวได้ บังบอกว่า

“เห็นหลวงพ่อบอกว่ามากกว่าตั้งเยอะ เลยคิดว่าทหารออกไปรบ
รู้ว่าจะต้องไปตายยังสู้ เราแค่สู้กับความเมื่อย ถ้าสู้ไม่ได้ตายเถอะ!”

เกร็ดประวัติชีวิต

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หรือที่บรรดาศิษยานุศิษย์เรียกกันว่า หลวงพ่อวัดปากน้ำภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านเป็นผู้ที่มีพระคุณอันยิ่งใหญ่ เป็นที่เคารพสักการะของบรรดาศิษยานุศิษย์ทั้งหลาย ดังจะได้กล่าวถึงเกร็ดชีวิตบางตอนที่น่าสนใจของหลวงพ่อดังกล่าว ดังนี้

คุณยายอุบาสิกาแผ้ว วัดปากน้ำภาษีเจริญ ได้เล่าว่าเมื่อหลวงพ่อดังกล่าวมีชีวิตรอยู่ เวลาใดที่ท่านมีอารมณ์สบายใจ ท่านชอบนำเรื่องราวชีวิตของท่านในวัยเด็กมาเล่าให้คณะศิษย์ที่ใกล้ชิดฟัง เช่น

เมื่อท่านเป็นทารกพูดยังไม่ได้ แต่สามารถรู้เรื่องราว มีความคิด และจดจำสิ่งต่างๆ ได้ ท่านอยากรู่ว่านุชยนันพูดปลกกันได้อย่างไรบ้าง คั้นหนึ่งพี่เลี้ยงอุ้มท่านใส่สะเวยออกไปนอกชยคค ท่านจึงแหงนหน้าจันชมือไปที่ดวงจันทร ทำเสียงร้อง อ้อๆๆ.... พี่เลี้ยงเห็นท่านทำอาการดั่ง

นั่น ก็เข้าใจว่าร้องจะเอาพระจันทร์บนฟ้า จึงพูดลอบว่า ‘โอ...โอ...จะเอาพระจันทร์หรือ เตียนนะ...เตียนนะ...เตียนจะไปเอามาให้’ ท่านฟังแล้วรู้ว่านี่เองคือการพูดโกหก พูดทั้งๆ ที่รู้ว่าทำไม่ได้ เป็นการโกหกชัดๆ

เมื่อเติบโตขึ้นท่านพาควายไปเลี้ยงที่ทุ่งนา เมื่อพาควายกลับบ้านขณะจีหลังควาย ท่านชอบร้องเพลงเพลงหนึ่ง จำไม่ได้ว่าจำเนื้อร้องมาจากที่ไหน แต่ชอบร้องวนเวียนซ้ำซาก ไม่รู้เบื่อ เนื้อร้องมีความว่า

‘เกิดมาว่าจะมาหาแก้ว พบแล้วไม่กำ จะเกิดมาทำอะไร
อายที่ยากมันก็หลอก อายที่หยอกมันก็ลวง ทำให้จิตเป็นห่วงเป็น
ใย เลิกอยากลาหยอก รีบออกจากกาม เดินตามขันธสามเรื่อยไป
เสร็จกิจสืบท ไม่ตกกันดาร เรียกว่านิพพานก็ได้’

ครั้งเมื่อท่านโตขึ้นมา พอช่วยโยมพายเรือไปค้าขายได้ผ่านศาลเจ้าริมน้ำแห่งหนึ่ง เล่าลือกันว่าเฮี้ยนมาก ใครผ่านต้องนำสิ่งของไปเช่น ไหว้บูชา หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านก็คิดของท่านเองได้ว่า นี่ไม่ใช่พระพุทธเจ้า ไม่ใช่พระธรรม ไม่ใช่พระสงฆ์ ไม่ใช่พระรัตนตรัยสักหน่อย ทำไมจะต้องบูชาเช่นไหว้ เป็นไงเป็นกันเราไม่ทำ ความคิดเหล่านั้นเกิดขึ้นเอง ทั้งที่ท่านก็ไม่รู้ว่าพระรัตนตรัยมีลักษณะเป็นอย่างไร

ในที่สุดเมื่อวัยรุ่นมาถึงอายุ ๑๙ ปี ท่านต้องทำงานแทนโยม ล่องเรือข้าวไปขายต่างตำบล ซึ่งการปล้นชิงทรัพย์สินระหว่างทางมักเกิดขึ้นกับพวกคนขายข้าวเสมอ ในขณะนั้นท่านคิดว่า ‘ชีวิตนี้เป็นทุกข์นัก โจรก็ร้าย น้ำก็เขียว ใจต้องกังวลเป็นห่วงเงินทอง ไม่มีความสุขเอาเสียเลย ท่านคิดต่อไปถึงชีวิตปุ่ยาตายयरุ่นแล้วรุ่นเล่าที่ผ่านมา ล้วนแต่ต้องกระทำซ้ำซาก หากินกันอยู่แบบนี้ เราเองก็ต้องมาเป็นทุกข์ซ้ำรอย ทำแล้วก็ไม่มีอะไรวิเศษขึ้นมา ในที่สุดก็ต้องตาย ทั้งโลกนี้ไปกันจนหมด’

เมื่อได้คิดทบทวนจึงอธิษฐานจิตว่า ‘ขออย่าให้เราตายเสียก่อน ขอให้บวชเสียก่อนเถิด ถ้าบวชแล้วไม่สึกจนตลอดชีวิต’ และต่อมาท่านก็ได้บวชเมื่ออายุได้ ๒๒ ปี

เกร็ดชีวิตของหลวงพ่อดปากน้ำนี้ เป็นการรู้จักคิดเป็นตั้งแต่ครั้งเป็นทารกเรื่อยมาจนเติบโตใหญ่ โดยไม่ต้องมีใครสอน สอนตนเองได้ เหล่านี้ต้องมีสาเหตุมาจากบุพเพกตบุญญา บุญกุศลที่สั่งสมไว้ในชาติปางก่อน โดยเฉพาะเรื่องปัญญาบารมี หลวงพ่อดปากน้ำท่านเป็นผู้มีวาสนาบารมีเดิมแก่กล้า จึงมีความสามารถพิเศษ คือสามารถสั่งสอนและแก้ไขปัญหาให้ตนเองได้

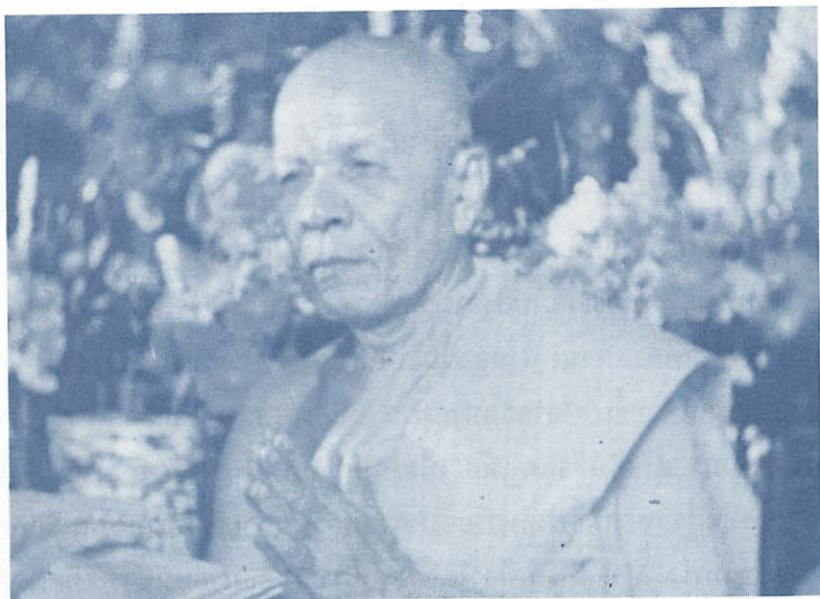
เมื่อท่านบวชแล้ว ๑๒ พรรษา ท่านก็ได้ค้นพบวิชาธรรมกายที่สูญหายไปจากโลกนี้นับพันปี โดยการปฏิบัติด้วยตัวของท่านเอง และได้สั่งสอนวิชาธรรมกายนี้ให้แก่ศิษยานุศิษย์ทั้งหลาย ในบรรดาศิษย์ทั้งหลาย คุณยายอาจารย์อุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ท่านก็เป็นศิษย์เอกคนหนึ่งของหลวงพ่อดปากน้ำ ท่านกล่าวว่า วิชาทางธรรมปฏิบัติของหลวงพ่อดท่านลุ่มลึกมาก เป็นความรู้รอบ คือรู้หมดทุกเรื่องจริงๆ สิ่งใดที่กล่าวไว้ในคัมภีร์หรือตำราทางพระพุทธศาสนาที่ไม่มีผู้ใดในยุคนี้พิสูจน์ได้ชัดเจน หลวงพ่อดปากน้ำท่านพิสูจน์ได้ และยังสอนให้เหล่าลูกศิษย์รู้เห็นตามได้ด้วย ถ้าจะสรุปคำสอนของหลวงพ่อดปากน้ำที่ได้ยินได้ฟังมาทั้งหมดก็พอแบ่งได้เป็น ๓ เรื่อง คือ

๑. เรื่องของอิทธิฤทธิ์และปาฏิหาริย์
๒. เรื่องของธรรมปฏิบัติขั้นธรรมดา
๓. เรื่องของคำสอนธรรมปฏิบัติขั้นสูง

สำหรับเรื่องแรก เรื่องของอิทธิฤทธิ์และปาฏิหาริย์ เป็นเรื่องที่น่าประทับใจ คือ

- เมื่อปีพ.ศ.๒๔๘๔ กำลังเกิดสงครามโลกครั้งที่สอง หนังสือพิมพ์สมัยนั้น ลงเรื่องหลวงพ่อดปากน้ำว่าสอนวิชามีปาฏิหาริย์มาก ครั้งใดที่เรือบินเข้าศึกทิ้งลูกระเบิดเพื่อทำลายจุดยุทธศาสตร์ต่างๆ เช่น สะพานพุทธ กินบริเวณไปถึงย่านวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เมื่อประชาชนบริเวณใกล้เคียงแหงนหน้ามองขึ้นไปบนท้องฟ้า ต่างพากันเห็นแม่ชีจำนวนมากเหาะขึ้นไปจากวัดปากน้ำ ไข่มือกช่วยกันปลดลูกระเบิดที่เรือบินทิ้งลงมา เห็นกันด้วยตาเนื้อ เห็นหมดทุกคนเป็นอัศจรรย์ ทำให้เกิดข่าวเล่าลือถึงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ว่าหลวงพ่อดปากน้ำ ท่านใช้แม่ชีลูกศิษย์ของท่านช่วยชาติบ้านเมืองได้ ผลที่ปรากฏก็คือเรือบินทิ้งระเบิดผิดเป้าหมายทุกครั้ง ลูกระเบิดไปตกที่ทะเล ที่แม่น้ำ ที่กร้าง ไม่มีผู้คนอยู่เสมอไป ผู้คนจึงเชื่อมั่นว่าหลวงพ่อดปากน้ำมีวิชาป้องกันภัยอันตรายทางอากาศได้ ดังนั้นพอมีสัญญาณภัยทางอากาศดังขึ้นครั้งใด ผู้คนรอบๆ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ จึงไม่วิ่งหนีลงไปอยู่ในหลุมหลบภัย แต่จะพากันวิ่งเข้าไปอยู่บริเวณวัดปากน้ำแทน

- ส่วนเรื่องอิทธิฤทธิ์ของหลวงพ่อดปากน้ำเกี่ยวกับเรื่องรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้ผู้คน ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่กล่าวถึงกันไม่รู้จบ คุณยายอาจารย์ก็อยู่ในเหตุการณ์ตอนนั้น ท่านเล่าว่าคนเจ็บที่โรงพยาบาลรักษาไม่หาย ญาติมักพามาให้หลวงพ่อดรักษา หลวงพ่อดท่านมักใช้ลูกศิษย์ที่ได้วิชาธรรมกายชั้นสูงตรวจดู ถ้าเห็นว่าหมดอายุก็แจ้งให้ญาติทราบ แต่ถ้ายังไม่ถึงคราวตาย ก็ตรวจดูสาเหตุของโรคแล้วแก้ไปตามเหตุนั้นๆ ถ้าเกิดจากบาปตามมาทันทีแก้ด้วยการทำบุญใหญ่หนึ่งให้พ้น ถ้าเกิดจาก

โรคภัยก็ใช้อำนาจสมาธิแก้ไข บางทีก็ใช้ยาสมุนไพรที่ตรงกับโรครักษาให้
 หรืออย่างที่สมเด็จพระสังฆราชวัดโพธิ์ ปุ่น ปุณณสิริ) ทรงเล่าไว้ว่า วันหนึ่งมีคนมานมัสการถามหลวงพ่อดปากน้ำว่า ‘วันนี้จะมีคนมาจองกุฏิกี่หลัง’ สมเด็จพระสังฆราชในขณะนั้นเป็นพระภิกษุธรรมดา อายุยังน้อย นั่งฟังอยู่ด้วย เห็นหลวงพ่อนั่งนิ่งเพียงครู่เดียวโดยไม่ต้องหลับตาอะไร ตอบว่า ‘จะมีคนมาจอง ๔-๕ หลัง’ สมเด็จพระสังฆราชรู้สึกตกใจมาก เพราะเกรงว่า ถ้ามีผู้มาจองตามนั้นจริงก็เป็นเรื่องเสมอตัว แต่ถ้าไม่มีใครมาจองหรือจองไม่ตรงจำนวน จะเป็นเรื่องเสียหายต่อชื่อเสียงของหลวงพ่อกันเป็นอย่างยิ่ง แต่เพียงอีกครู่เดียวก็มีสตรีผู้หนึ่งมากับเพื่อน ๆ มาจองสร้างกุฏิพระ ๕ หลังจริงๆ สมเด็จพระสังฆราชจึงทรงเลื่อมใสวิชาธรรมกายของหลวงพ่อดปากน้ำตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

นอกจากนี้ในกรณีที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ มีงานสำคัญๆ ทางศาสนา เช่น งานมาฆบูชา วิสาขบูชา เป็นต้น ผู้ไปร่วมงานจะมองเห็นพระธรรมกายในอิริยาบถต่างๆ ปาฏิหาริย์ลอยให้เห็นด้วยตาเนื้ออยู่ในท้องฟ้า มีเห็นกันหลายคน นี่ก็เพราะอำนาจจิตของหลวงพ่อดปากน้ำที่ท่านอาราธนาพระธรรมกายจากพระนิพพานลงมาปรากฏให้เห็น

ในเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์เหล่านี้ ผู้ศึกษาเล่าเรียนปริยัติธรรมเรื่องวิธีทำกรรมฐานแบบต่างๆ จึงจะทราบว่าเรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์นั้น เป็นเรื่องธรรมดาของผู้ฝึกสติภาวนา ฝึกสติต่างกัน ก็จะสามารถแสดงฤทธิ์ได้ต่างกันออกไป แต่หลวงพ่อดปากน้ำท่านไม่ได้มุ่งสอนให้ศิษย์ทั้งหลายของท่านแสดงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์เป็นสำคัญ แต่ท่านมุ่งที่จะให้ใช้วิชาธรรมกายเพื่อกำจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป เลิกเวียนว่ายตายเกิด เข้าพระนิพพานให้หมด

คำสอนของหลวงพ่อดปากน้ำเรื่องที่ ๒ เป็นเรื่องของธรรม-ปฏิบัติขั้นธรรมดา เพื่อกำจัดกิเลสของตนเองให้เบาบางเรื่อยไป เรื่องนี้เป็นแก่นคำสอนของพระพุทธศาสนา คือหลวงพ่อดปากน้ำท่านจะสอนให้เหล่าศิษย์รู้จักตนเองว่า เป็นใคร เกิดมาทำไม และควรปฏิบัติอย่างไรกับชีวิตของตน วิธีสอนของท่านกระทำทั้ง ๒ แบบ คือให้ความรู้ทั้งทางปริยัติและทางปฏิบัติธรรม ทางปริยัติท่านจะเทศน์ให้ฟังทางปฏิบัติท่านจะอบรมให้บำเพ็ญภาวนาทางจิต โดยใช้กสิณแสงสว่างดวงแก้วใสๆ หรือพระพุทธรูปแก้วใสๆ เป็นอารมณ์ในการภาวนา เรียกว่าบริกรรมนิมิต และใช้คำพูดท่องในใจว่า ‘สัมมาอะระหัง’ เป็นบริกรรมภาวนา ทำทั้งสองอย่างไปพร้อมกันจนกว่าจิตจะหยุดนิ่งสนิท จากนั้นจึง

จะสอนธรรมปฏิบัติขั้นสูงขึ้นไป ให้เห็นดวงธรรมภายใน และกายภายในต่าง ๆ เป็นลำดับจนถึงกายสุดท้าย คือกายธรรมอรหัต

หลวงพ่от่านจะสอนให้เห็นเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก คือให้เห็นภพภูมิใกล้ ๆ ตัว แล้วจึงไกลออกไป เช่น นรก สวรรค์ จนถึงนิพพาน เพื่อปลูกศรัทธาให้ผู้ปฏิบัติเห็นวงจรชีวิตของตนเองในวัฏสงสาร ว่าต้องเวียนว่ายตายเกิดไปตามอำนาจบีบคั้นของกิเลส ให้เห็นว่าสิ่งที่ดีที่สุดคือต้องทำตนให้พ้นอำนาจกิเลส เลิกเวียนว่ายตายเกิดเข้านิพพานให้ได้ คำสอนของหลวงพ่อดปากน้ำนี้ ท่านสามารถสอนให้พิสูจน์ด้วยตนเองสามารถยืนยันด้วยตนเองได้ว่าสิ่งดังกล่าวเหล่านั้นมีอยู่จริง ๆ เป็นการพิสูจน์ที่ให้ประโยชน์สูงยิ่ง ในการสร้างความเชื่อที่ไม่คลอนแคลนในคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และเต็มใจที่จะปฏิบัติตามโดยไม่มีเงื่อนไข

คำสอนของหลวงพ่อดปากน้ำเรื่องที่ ๓ เป็นเรื่องของธรรมปฏิบัติขั้นสูง มักเรียกกันว่าเป็นการบำเพ็ญภาวนาระดับสูง ผู้ปฏิบัติจำเป็นต้องมีบุญบารมีเก่ามาเฉพาะตน ไม่ใช่สามารถปฏิบัติกันได้ทุกคนผู้ที่ได้วิชาธรรมกายขั้นสูงนี้เท่านั้นที่สามารถรวมตัวเป็นทีม คือเป็นหมู่คณะปฏิบัติงานทางจิตภาวนาขั้นละเอียด งานดังกล่าวนี้เคยปฏิบัติกันสมัยหนึ่งแล้ว เมื่อหลวงพ่อดปากน้ำยังมีชีวิตอยู่ เรียกว่า ‘การทำวิชา’ งานที่ทำนั้นหากเป็นผลสำเร็จ สรรพสัตว์ทั้งปวงจะมีความเป็นอิสระทั้งกายและใจ กายจะไม่ถูกทำลายด้วยโรคภัยไข้เจ็บหรืออันตรายต่างๆ ใจจะไม่ถูกกิเลสครอบงำ จะหลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งปวง และพบความสุขอันแท้จริงของชีวิต

จากคำสอนทั้งหมดของหลวงพ่อดปากน้ำที่กล่าวมานี้ ก็ให้เห็น

ท่านมีต่อสรรพสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ไม่สามารถประมาณความล้าลึกได้
ท่านมิได้เมตตาเฉพาะภพชาติปัจจุบันแต่เมตตาข้ามไปถึงภพชาติเบื้องหน้า
กระทั่งบรรลุมรรคผลนิพพาน

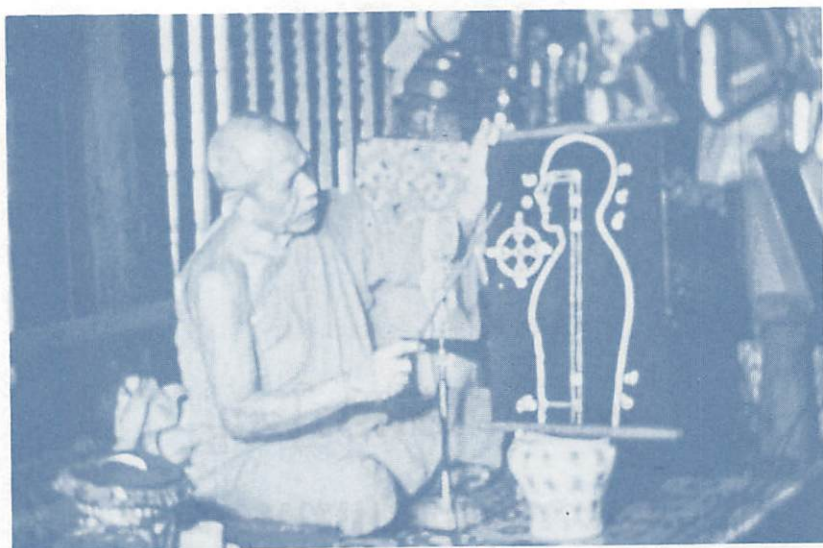

พระคุณอันยิ่งใหญ่ และการตอบแทนคุณ

พระมงคลเทพมุนี (หลวงพ่อด้านปากน้ำภาษีเจริญ) ผู้ค้นพบ
วิชชาธรรมกาย ผู้ให้ความหมาย ‘หยุดเป็นตัวสำเร็จ’ คำนี้เป็นคำที่
ลึกซึ้งยิ่งใหญ่ อันเนื่องจาก

๑. หยุดอยู่ที่ศูนย์กลางกายอย่างสบายๆ เป็นตัวสำเร็จ เป็น
คำที่ยิ่งใหญ่กว่าคำใดๆ ในโลก เพราะเป็นคำที่ทำให้มวลมนุษยชาติ
โดยเฉพาะตัวของเรา ได้เข้าถึงความสุขที่แท้จริงภายใน ได้เข้าถึงกาย
ตรัสรู้ธรรม คือกายที่ประกอบด้วยธรรมล้วนๆ ได้เข้าถึงตัวตนที่แท้จริง
คือธรรมกาย สร้างความสมปรารถนาให้เกิดขึ้นสมกับที่ได้เกิดมาเป็น
มนุษย์ในภพชาตินี้

๒. ‘หยุด’ ใน ‘หยุด’ ใน ‘กายภายใน’ นี้จะทำให้เกิดความรู้แจ้ง เห็นแจ้งแทงตลอดในธรรมทั้งปวงของพระพุทธเจ้า

เมื่อสภาวะใจของเราหยุดนิ่ง หยุดจนกระทั่งได้พบสุขภายใน หยุดจนกระทั่งเข้าถึงดวงธรรม หยุดจนกระทั่งเข้าถึงกายในกาย และหยุดไปจนกระทั่งไปรู้เห็นอะไรตามความเป็นจริง คำๆ นี้ลึกซึ้งทีเดียว รู้เห็นอะไรตามความเป็นจริง คือรู้ว่า เราเกิดมาจากไหน เกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายของชีวิต และเราจะไปสู่เป้าหมายของชีวิตนั้นได้อย่างไร จะรู้เห็นหมดตลอดไปเลย ทะลุปรุโปร่งไปหมด เพราะฉะนั้นจะขาดซึ่งถึงคำนี้ก็ต่อเมื่อใจของเราต้องหยุด ใจเราต้องนิ่ง

เราต้องตั้งปณิธานเอาไว้ในชีวิตว่า จะต้องรู้จักและเข้าถึงความหมายของคำว่า ‘หยุดนิ่ง’ ให้ได้ เราจะต้องพิสูจน์ให้ได้ว่า หยุดเป็นตัวสำเร็จ ทำให้บรรลุดรรมนั้นเป็นอย่างไร เมื่อมีโอกาสมาได้ยินได้ฟังคำนี้

แล้ว ก็ถือว่าเราเป็นผู้มีบุญญาธิการมหาศาลคนหนึ่ง เพราะมนุษย์มากมายในโลกที่ไม่มีโอกาสได้ยินได้ฟังคำนี้เช่นเดียวกับเรา ขอให้เราได้รู้คุณค่าและหวงแหนคำนี้เอาไว้ ให้อยู่คู่กับใจของเราตลอดไป พร้อมทั้งตระหนักซาบซึ้งถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่ของหลวงพ่อดปากน้ำภาษีเจริญ ผู้ทุ่มเทชีวิตเป็นเดิมพันในการประพฤติปฏิบัติธรรม จนสามารถค้นพบคำๆ นี้มาให้เรา

ย้อนระลึกถึงวันเพ็ญเดือนสิบ เมื่อปีพุทธศักราช ๒๔๕๙ หลวงพ่อดปากน้ำภาษีเจริญ ท่านได้ปฏิบัติธรรมทุ่มเทชีวิตเป็นเดิมพัน ณ อุโบสถวัดโบสถ์บน บางคูเวียง จ.นนทบุรี โดยวางใจหยุดนิ่งอยู่ภายใน ตั้งแต่ยามเย็นเรื่อยไป หยุดนิ่งอย่างเดียวโดยไม่ต้องทำอะไร ในที่สุดท่านก็พบกับกายในกาย พบพระธรรมกายตรงตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จากวันนั้นเป็นต้นมา ท่านก็ศึกษา ‘หยุดนิ่งภายใน’ เรื่อยไปตามลำดับ โดยไม่มีการถอยถอยเลยตลอดชีวิตของท่าน

พระคุณอันหาที่สุดมิได้ของหลวงพ่อดปากน้ำ ที่ค้นคว้าเรื่องหยุดนิ่ง มาให้พวกเราปฏิบัติสืบต่อกันจนมาถึงปัจจุบันนี้ หากเราทำใจให้หยุดนิ่งได้ ก็จะตระหนักมันและซาบซึ้งถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่ของหลวงพ่อดปากน้ำภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย เพราะว่าพระคุณของท่านนั้นหากใจของเราไม่หยุดนิ่งดีพอ ก็จะทราบแต่เพียงผิวเผิน แต่ถ้าทำใจให้หยุดนิ่งไปแล้ว จะไปเข้าถึงวิชาได้ จะซาบซึ้งหนักขึ้นไปอีก เมื่อเข้าถึงวิชาแล้วไปรู้เห็นธาตุธรรมต่างๆ ที่ประกอบกันขึ้นมา ยิ่งหยุดในหยุดเข้าไปอีก ก็จะยิ่งซาบซึ้งเข้าไปเรื่อยๆ

‘ธรรมกาย’ ที่หลวงพ่อดปากน้ำได้ค้นพบนี้ มิใช่เป็นของใหม่ แต่เป็นสิ่งที่มิได้อยู่นอกกลางกายของมนุษย์ทุกคน พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรง

เข้าถึงมาก่อนแล้ว ในวันแรกที่ทรงบรรลุประสัมมาสัมโพธิญาณ ณ ได้
 คงไม้ศรีมหาโพธิ์ ทรงนำมาแนะนำสั่งสอนเวไนยสัตว์ จนมีผู้เข้าถึง
 และบรรลุธรรมเป็นอรหันตสาวกมาแล้วมากมาย จนในที่สุดเมื่อเวลา
 ผ่านไปหลังพุทธกาลได้ประมาณ ๕๐๐ ปี วิธีการปฏิบัติเพื่อการเข้าถึง
 ธรรมกายภายในเช่นนี้ก็ได้อเลือนหายไป และขาดผู้สืบทอดไปอย่างน่า
 โจทยาย จนกระทั่ง หลวงพ่อวัดปากน้ำภาษีเจริญได้ค้นพบวิธีการเข้าถึง
 และนำวิชาธรรมกายมาเผยแผ่สั่งสอน ให้เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูง
 สุดของพวกเราอีกครั้งหนึ่ง

คำว่า ‘ธรรมกาย’ เป็นคำสำคัญ เคยมีปรากฏอยู่ในคัมภีร์ทาง
 พระพุทธศาสนาหลายแห่ง โดยเฉพาะคัมภีร์ในฝ่ายของมหายาน ฝ่าย
 เถรวาทของเราก็มีย้าง แต่เมื่ออ่านหรือศึกษาแล้วก็ยังไม่ทราบว่า ธรรม-
 กายนั้นมีลักษณะอย่างไร อยู่ตรงไหน และจะเข้าถึงได้อย่างไร แต่ความ
 สงสัยนี้ก็แจ่มชัดขึ้น เมื่อได้ศึกษาและปฏิบัติธรรมตามวิธีการ ‘หยุดเป็น
 ตัวสำเร็จ’ ที่หลวงพ่อดปากน้ำได้สั่งสอนแนะนำไว้

เมื่อได้ศึกษาและปฏิบัติตามแล้ว ทำให้เราได้ทราบว่า พระธรรม-
 กายก็คือ พุทธรัตนะ ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายคือ ธรรมรัตนะ
 ธรรมกายละเอียดนั้นคือ สังฆรัตนะ เป็นรัตนะทั้ง ๓ ที่ซ้อนกันอยู่
 ภายใน และเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของสรรพชีวิต

ในชีวิตของมนุษย์จำเป็นต้องมีที่พึ่ง เพื่อให้เรามีความปลอดภัย
 ได้ความอบอุ่นใจ ได้พ้นจากทุกข์ทั้งหลาย และที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุด
 ถือเป็นสรณะอันประเสริฐที่แท้จริงก็คือพระธรรมกายภายใน ซึ่ง
 รวมเอาพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ เข้าไว้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
 ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ด้วยวิธีการหยุดนิ่งของใจ ตามวิธีการปฏิบัติ

ที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อดปากน้ำภาษีเจริญ ได้ค้นพบมา

สิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตของมนุษย์ ไม่มีสิ่งใดจะประเสริฐไปกว่าการได้เข้าถึงความสุขที่แท้จริง บุคคลที่ประเสริฐและมีพระคุณมหาศาลยิ่งต่อเราก็คือ ปุชนิยาจารย์ผู้บอกหนทางแห่งการเข้าถึงความสุขที่แทจริงนั้น พระคุณของหลวงพ่อดปากน้ำปุชนิยาจารย์ของพวกเราทั้งหลาย จึงมีมากมายจนไม่อาจพรรณนาได้หมดสิ้น จึงสมควรเป็นอย่างยิ่งที่พวกเราทุกคนจะได้ร่วมใจกันตอบแทนพระคุณของท่าน ด้วยวิธีการทั้งทางโลกและทางธรรม วิธีการทางโลกก็คือ อามิสบูชา และวิธีการทางธรรมก็คือ ปฏิบัติบูชา

ปฏิบัติบูชา ด้วยการปฏิบัติตามคำสั่งสอนของท่าน จนสามารถบรรลु ‘ธรรมกาย’ เป็นพยานยืนยันการเข้าถึงธรรมของท่านว่า ‘ธรรมกาย’ มีจริงเพราะสามารถรู้เห็น เข้าถึงได้ด้วยวิธีการ ‘หยุดนิ่ง’ ของใจ

อามิสบูชา ด้วยการสร้างถาวรวัตถุอันเลิศ ควรค่าแก่การสักการบูชาด้วยความเคารพ เป็นการประกาศเกียรติคุณของท่านให้ชาวโลกได้รับรู้ จนเกิดความเลื่อมใสศรัทธาเห็นถึงความสำคัญในการค้นพบวิธีการเข้าถึงความสุขที่แท้จริง และหันมาประพฤติปฏิบัติตามคำสั่งสอนของท่าน ทำให้เกิดการปฏิบัติบูชาสืบต่อกันไปในวงกว้าง

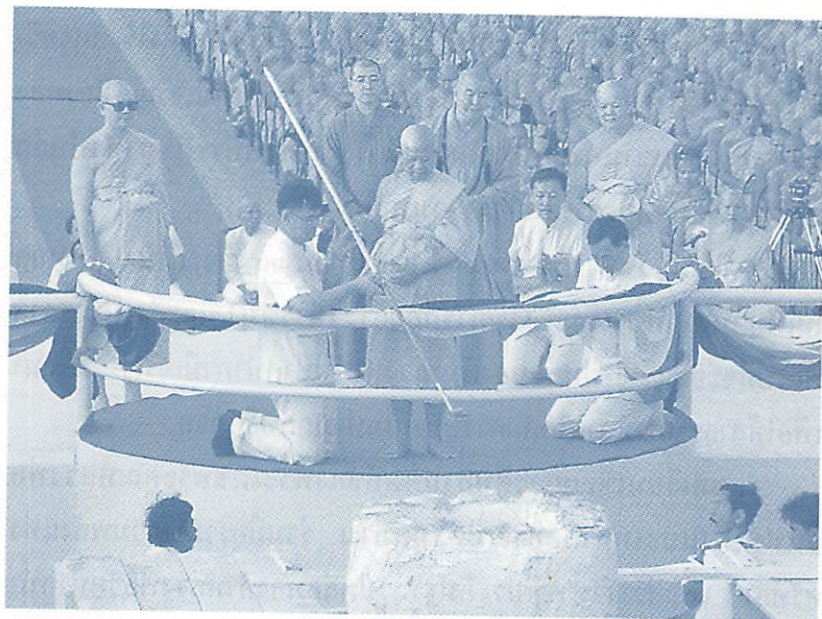
เพราะตระหนักซาบซึ้งถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่ของท่าน พวกเราเหล่ากัลยาณมิตร ศิษยานุศิษย์ ต่างร่วมพลังแรงใจประกาศเกียรติคุณของท่านในฐานะ “ปุชนิยาจารย์ผู้เลิศ” ด้วยการตอบแทนพระคุณทั้งปฏิบัติบูชาและอามิสบูชาด้วยความเคารพบูชาอย่างสูงสุด

และในวันมาฆบูชา ปีพุทธศักราช ๒๕๓๗ การบูชาพระคุณหลวงพ่อดปากน้ำภาษีเจริญ ด้วยการทำพิธีรวมใจหล่อรูปเหมือนขนาด

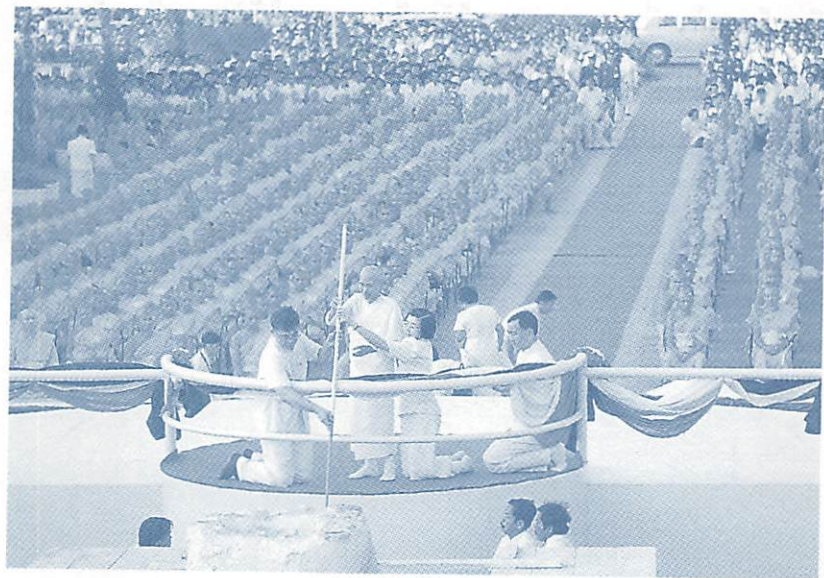

เท่าครึ่งขององค์จริงด้วยทองคำแท่นหนักกว่าพันกิโลกรัม ก็บังเกิดขึ้น เป็นอัศจรรย์ โดยมีพระธรรมปัญญาบดี (ช่วง วรปุณฺโณ ปธ.๙) เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เป็นประธานสงฆ์ในพิธีการเททองฯ นับเป็นการบูชาครั้งยิ่งใหญ่ เป็นปูชนียวัตถุที่มีค่าทางวัตถุและทางจิตใจ มากมายประมาณค่าไม่ได้ เป็นเสมือนพยานหลักฐานในการยืนยันความ เลื่อมใสศรัทธาของบรรดาศิษยานุศิษย์ ที่คิดทำการบูชาที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ ทำให้ผู้พบเห็นเกิดความเลื่อมใส และเมื่อเลื่อมใสแล้ว ก็ย่อมพอใจ ศึกษาประวัติและผลงาน คำสั่งสอน และปฏิบัติตามคำสอนนั้น ประโยชน์ ย่อมเกิดขึ้นแก่ผู้มาสักการบูชาเป็นเอนกอนันต์

บัดนี้ การหล่อรูปเหมือนทองคำเป็นองค์ท่านเสร็จเรียบร้อยแล้ว คงเหลือแต่เพียงสถานที่สำหรับประดิษฐาน เพื่อเก็บรักษารูปหล่อให้ ปลอดภัย และใช้เป็นสถานที่สำหรับมหาชนที่จะหลั่งไหลมาสักการบูชา

ပိတောက်မြို့နယ်ရှိ ဘုရားရှိခိုးပြုလုပ်နေသော ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် လူတို့

รวมทั้งเป็นพินิจทัศน์เรื่องราวประวัติของท่าน สิ่งของเครื่องใช้ อัฐบริวาร และสิ่งต่างๆ อันเนื่องด้วยหลวงพ่อดปากน้ำภาษีเจริญ ที่ยังหลงเหลืออยู่ โดยขนานนามที่ประดิษฐานนี้ว่า ‘วิหารที่ประดิษฐานรูปหล่อทองคำพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)’

และในวันมาฆบูชาที่ ๓ มีนาคม ๒๕๓๙ ที่จะถึงนี้ ได้กำหนดให้เป็นวันตอกเสาเข็ม เริ่มการก่อสร้างวิหารขึ้น และถือเป็นโอกาสพิเศษที่จะอัญเชิญรูปหล่อทองคำหลวงพ่อดปากน้ำภาษีเจริญ ออกมาเพื่อให้สาธุชนทั้งหลายได้สักการบูชาเป็นปฐมฤกษ์อีกด้วย

ขอเรียนเชิญคณะศิษยานุศิษย์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดปากน้ำและเหล่ากัลยาณมิตรทุกท่าน ร่วมมือร่วมใจรวมพลังแห่งศรัทธา เพื่อสร้างวิหารที่ประดิษฐานรูปหล่อทองคำหลวงพ่อดปากน้ำให้บังเกิดขึ้นโดยเร็ว ทั้งนี้สถาปนิกได้คำนวณประมาณค่าก่อสร้างไว้เรียบร้อยแล้ว ซึ่งคณะกรรมการได้เฉลี่ยกองทุนให้กัลยาณมิตรทั้งหลายได้มีส่วนร่วมเป็นเจ้าของ โดยกำหนดเป็นปัจจัยร่วมบุญได้ตารางฟุตละ ๒,๕๐๐ บาท และสามารถจองได้ไม่จำกัดจำนวน ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ทีม	_____
กลุ่ม	_____
ชื่อผู้นำบุญ	_____
รหัสผู้นำบุญ	_____

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)
ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

เฉพาะเจ้าหน้าที่	
โต๊ะที่/แผนที่/ลำดับที่	_____
เลขที่	_____
วันที่	_____

ใบสร้างวิหารที่ประดิษฐานรูปหล่อทองคำ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

ชื่อ-สกุลผู้บริจาค _____ รหัสประจำตัวองค์พระ(ถ้ามี) _____

ข้อมูลที่อยู่ เลขที่ _____ หมู่ที่ _____ หมู่บ้าน _____ ซอย _____

ถนน _____ ตำบล _____ อำเภอ _____

จังหวัด _____ รหัสไปรษณีย์ _____ โทรศัพท์ _____

มีจิตศรัทธาร่วมบริจาค _____ ตารางฟุต เป็นเงิน _____ บาท (๑ ตารางฟุต ๒,๕๐๐ บาท)

☐ เงินสด ☐ เช็ค เลขที่ _____

☐ ธนาณัติ (ส่งจ่ายปท.คลองหลวง) เลขที่ _____

ตัวแลกเงิน เลขที่ _____

☐ โอนเงินผ่านธนาคาร _____ สาขา _____

ออกอนุโมทนาบัตรในนาม

☐ ชื่อ-สกุลผู้บริจาค ☐ อื่นๆ _____

สอบถามรายละเอียดการบริจาคได้ที่...

โครงการสร้างวิหารพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

วัดพระธรรมกาย ด.คลองสาม อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี ๑๒๑๒๐ โทร. ๕๒๔๐๒๕๗-๖๓

หรือทีมต่างๆ ที่ท่านสังกัดอยู่

ทีม

กลุ่ม

ชื่อผู้นำบุญ

รหัสผู้นำบุญ

“

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

บุคคลสำคัญของโลก

ผู้ค้นพบสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง

สิ่งเดียวเท่านั้น

ที่จะทำให้มนุษยชาติเข้าถึงความสุขที่แท้จริง

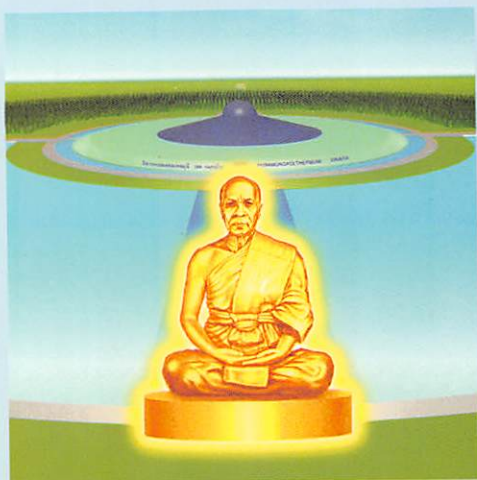
”

พิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมบรรณาการ

พิมพ์ครั้งที่ ๑/ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๓๘ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม
จัดทำโดย....กองการพิมพ์ สำนักประชาสัมพันธ์ มูลนิธิธรรมกาย

โทร.๕๒๔-๐๒๕๗-๖๓ ต่อ ๕๐๗, ๕๐๘, ๕๑๒

พิมพ์ที่ บริษัท ฟองทองเอนเตอร์ไพรส์ จำกัด โทร.๕๑๔-๗๕๗๑

วิหารที่ประดิษฐานรูปหล่อทองคำ
 พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

สอบถามรายละเอียดการร่วมบริจาคได้ที่...
 โครงการสร้างวิหารที่ประดิษฐานรูปหล่อทองคำ
 พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำภาษีเจริญ
 ทีมที่ท่านสังกัดอยู่
 วัดพระธรรมกาย

๒๓/๒ หมู่ ๗ ต.คลองสาม อ.คลองหลวง
 จ.ปทุมธานี ๑๒๑๒๐ โทร. ๕๒๔๐๒๕๗-๖๓